

Ehl-i Sünnet Savunması Kitaplığı: 3

TEVESSÜL HAKTIR

Kur'an ve Sünnet Işığında
Tevessül

Sinan Yılmaz

Ehl-ı Sünnet Savunması Kitaplığı: 3

TEVESSÜL HAKTIR

Kur'an ve Sünnet Işığında
Tevessül

Sinan Yılmaz

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	4
TEVESSÜLÜN HAK OLDUĞUNA DAİR	
KUR'AN'DAN DELİLLER	6
1. Sahabelerin Peygamberimiz (asm)'e Tevessülü	7
2. Hz. Yakup (as)'ın Evlatlarının Tevessülü	10
3. Kavminin Hz. Musa (as)'a Tevessülü	13
4. Beni İsrail'in Sandığa Tevessülü	17
5. "Ona Vesile Arayın" Ayet-i Kerimesi	21
6. "Gelin, Allah'ın Resulü Sizin İçin Af Dilesin" Ayeti	25
TEVESSÜLÜN HAK OLDUĞUNA	
DAİR HADİSLERDEN DELİLLER	28
1. Hz. Âdem (as)'ın Peygamber Efendimiz (asm)'i Aracı Yapması	28
2. Peygamber Efendimiz (asm)'in Sahabeye Tevessül Etmelerini Emretmesi	31
3. Peygamber Efendimiz (asm)'in Kendinden Önceki Peygamberlere Tevessül Etmesi	35
4. Peygamber Efendimiz (asm)'in İssız Bir Yerde Sıkıntıya Düştüğümüzde "Ey Allah'ın Kulları, Yardım Edin." Diye Tevessülü Emretmesi	38
5. Peygamber Efendimiz (asm)'in "Sana Dua Edenlerin Hürmetine ve Bu Yürüyüşüm Hürmetine Senden İstiyorum" Sözü	42
6. Peygamber Efendimiz (asm)'in, "Beni Ka'b Kabilesinin Şiir Okuyanı... Bana Seslenip Yardım İstedi." Demesi	44
SAHABEDEN TEVESSÜL ÖRNEKLERİ	47

1. Hz. Ömer'in Peygamberimiz (asm)'in Amcası Hz. Abbas'a Tevessül Etmesi	47
2. Bilal İbni Haris'in Peygamber Efendimiz (asm)'in Kabrine Gelerek Yağmur İçin Tevessül Etmesi	52
3. Hz. Ayşe (r.anha)'nın, Sahabeleri Peygamberimiz (asm)'in Kabrine Göndererek Onu Vesile Yapmasını İstemesi	56
4. Âmâ Bir Sahabenin, Peygamberimiz (asm)'i Vesile Yaparak Dua Etmesi ve Gözlerinin Açılması	59
5. Yemame Savaşında Sahabelerin, "Ey Muhammed İmdadımıza Yetiş" Diyerek Tevessül Etmeleri	61
İSLAM ALİMLERİNİN İTTİFAKI	63
SORULAR ve CEVAPLAR	70
1. İmam-i Âzam ve İmam Âlusi Hazretleri gerçekten tevessülü inkar etmiş midir?	70
2. "Ancak Senden Yardım Dileriz." Ayeti Tevessüle Zıt mıdır?	73
3. Müşrikler İçin İnen Ayetleri Kullanıp Tevessül Eden Mü'minlere Müşrik Diyenler	81
4. Yanımızda Olmayan Kişiden Yardım İstemek ve Ölüye Yapılan İstigase	84

Bu eserde tevessülün varlığını önce ayet-i kerimelerle, sonra da hadis-i şeriflerle ispat edeceğiz. Bu metinlerde yer alan konuların tamamı www.ehlisunnetinanci.com sitesinde video olarak mevcuttur.

Sevgili kardeşlerim, bu dersimizde teveşöl bahsini işleyeceğiz. **Teveşöl**, vesile kılmak demektir. Yani Allah'ın affına, yardımına veya başka bir isteğe nail olabilmek için, kişinin kendi ile Allah arasına salih bir kulu koymasıştır. Yine, "**hürmetine istemek**" ve "**falan kulunun hürmetine**" demek de bir teveşöldür.

Teveşöl, Ehl-i sünnet itikadında caizdir; vacip değildir. Yani kişi dilerse teveşöl eder, dilerse teveşöl etmeksizin doğrudan Allah'tan ister.

Teveşöl, Ehl-i sünnet itikadında caiz iken, bir kısım Ehl-i sünnet muhalifleri teveşölü inkâr etmekte ve teveşöl edeni şirk düşmekle itham etmektedirler. Yani onlara göre, bütün Ehl-i sünnet mensupları, avamından müçtehitlerine kadar hepsi şirk düşmüştür, yani müşriktir.

Şimdi ilk önce, teveşölü şirk kabul eden ve Ehl-i sünnetin dairesinden çıkan bu kişileri tanıyalım ve teveşöl hakkındaki sözlerine bakalım:

Mustafa İslamoğlu diyor ki:

- İnsanın kişiyle arasına araçlar koymamasıdır ihlas. Peygamberi bile mi, peygamberi de.

- Allah'a tövbe için kulu araya sokmak tam da Hristiyanlaşmaktır.

Abdülaziz Bayındır da şöyle diyor:

- İnsanları Allah ile kendi arana koymak şirk ve en büyük günahdır.

Mehmet Okuyan da şöyle diyor:

- Sadece Allah'tan istemek kaydıyla, araya birini koyarak değil. Buna şirk diyor Kur'an. İster melekleri koy, ister peygamberleri koy, İster Ebu Eyyub el-Ensari'yi koy. Koyamazsın araya.

- Efendim bu Allah katında makbuldür, daha yakındır. Allah ile aramda bir aracı olsun, işte bu şirktir.

Bayraktar Bayraklı da şöyle diyor:

- Adam bakıyorsun gidiyor türbeye tapıyor, vesile diyor. Böyle anlıyorlar vesileyi. Vesile aracı koymakmış efendim. Allah ile kendi arasına vesile koyuyor, vesilenin yol olduğunu bilmiyor. Vesile aracı demekmiş, öyle anlatıyorlar. Halka öyle anlatıyorlar.

İşte bu kişiler tevessülü şirk kabul etmektedirler.

Şu noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

Bizlerin, hiç kimsenin şahsıyla bir mücadelesi yoktur. Bizim mücadelemiz, fikirlerledir. Ancak fikir sahiplerini de ifşa ediyoruz ki, bizi seyredenler şunu anlasın: Kur'an bir vadide, bunlar ise başka bir vadidedir. Bunların, Kur'an'ı anlamada hiçbir nasipleri yoktur. Bu anlaşılırsa, onların peşinden koşanlar da belki Ehl-i sünnet çizgisine gelir ve büyük bir zarardan kurtulurlar.

Bizler kişilerle uğraşmıyoruz; çünkü önemli olan kişileri değil, fikirleri çürütmektir. Biraz önce sözlerini işittiğiniz veya okuduğunuz kişiler, yakın bir zamanda ölecek ve onların yerine başkaları geçecektir. Hatta bu fikirler onlara ait de değildir. Onların imamı *İbni Teymiye'*dir.

O halde bizlerin yapması gereken şey, doğruyu delilleriyle öğretmektir. Doğruyu öğrendiğinizde, batılı kim satmaya çalışırsa çalışsın, onu hemen tanır ve ona asla itibar etmezsiniz.

Bizler, şu hadis-i şerifin işaret ettiği zamanda yaşıyoruz. Muaz b. Cebel Hazretlerinin naklettiği bu hadis-i şerifte, Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

لَا يَبْقَى مِنَ الْقُرْآنِ شَيْءٌ عَلَى أُمَّتِي زَمَانٌ Ümmetimin üzerine bir zaman gelecek... وَلَا مِنَ الْإِسْلَامِ إِلَّا رَسْمُهُ Kur'an'ın sadece ismi kalacak. İslam'ın da sadece resmi kalacak. مَسَاجِدُهُمْ عَامِرَةٌ Onların mescitleri mamurdur; yani süslü, nakışlı ve güzeldir. خَرَابٌ مِنَ الْهُدَى lakin hidayetten haraptır, yani içinde ilim, hidayet, feyiz, bereket yoktur. فَقَهَاءُ ذَلِكَ الزَّمَانِ bu zamanın alimleri. شَرُّ مِنْهُمْ semanın gölgesi altında yaşamış en şerli alimlerdir. تَحْتَ ظِلِّ السَّمَاءِ وَ إِلَيْهِمْ تَعُودُ ve onlara döner. خَرَجَتْ الْفِتْنَةُ

İşte biz böyle bir asırda yaşıyoruz. En şerli alimlerin yaşadığı asırda. Fitne onlardan çıkıyor. Onların fitnesinden kurtulmanın tek çaresi, meseleleri delilleriyle bilmektir; imanımızı taklitten kurtarıp, tahkike çıkarmaktır. Bunu yaptığınızda, onların şerrinden muhafaza olursunuz. Onlar ordu olup toplansa size zarar veremez.

Sizler bu eserde, Allah'ın izniyle, tevessülün caiz olduğuna dair taklidi olan bilginizi, delillerle kuvvetlendirip tahkike çıkaracaksınız. Te vessüle ait bu video eserimiz **yimi iki bölümden** oluşmaktadır.

İlk önce tevessülün caiz olduğuna dair **altı ayet-i kerimenin** tahlili yapılacaktır. Sonra **altı hadis-i şerif** ve **beş sahabe uygulaması** beyan edilecektir. Daha sonra **bir videoda icma**, yani İslam alimlerinin ittifakı gösterilecektir. En sonda **dört videoda da tevessülü inkar edenlerin sözlerine cevap** verilecektir.

Bizler bu derste, tevessülün caiz olduğunu, hiçbir kör nokta kalmaksızın kati bir şekilde ispat edeceğiz. Amacımız, Ehl-i sünnet itikadını bozmaya çalışan kişilerin şerlerinden Ümmet-i Muhammed'i muhafaza etmektir. Başka hiçbir gayemiz yoktur. İna yet ve tev fik Allah'tandır.

TEVESSÜLÜN HAK OLDUĞUNA DAİR KUR'AN'DAN DELİLLER

1. Sahabelerin Peygamberimiz (asm)'e Tevessülü

Sevgili kardeşlerim, tevessülün caiz olduğuna dair göstereceğimiz **Birinci Kur'an delili**, Nisa suresinin 64. ayet-i kerimesidir. Bu ayet-i kerimde şöyle buyrulur:

أَسْتَعِذُ بِاللَّهِ ، وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ "Eğer onlar nefislerine zulmettiklerinde, yani günah işlediklerinde" جَاءُوكَ "sana gelselerdi, yani Peygamber Efendimiz (asm)'e gelselerdi" فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ "ve Allah'tan af dileselerdi" وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ "Resul (as) da onlar için af dileyeydi" لَوَجَدُوا "Allah'ı Tevvab -yani tövbeleri çokça kabul eden- ve Rahim -yani çok merhametli- bulurlardı."

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

"Onlar nefislerine zulmedip günah işlediklerinde sana gelselerdi ve Allah'tan af dileselerdi, Resul (asm) da onlar için Allah'tan af dileyeydi, Allah'ı Tevvab ve Rahim bulurlardı."

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım:

Ayet-i kerimenin başında, "Onlar nefislerine zulmettiklerinde, yani günah işlediklerinde *sana gelselerdi*" buyrulmuş. Bunun manası nedir? Bunun manası: "sana tevessül etselerdi" değil midir? Eğer aflatları için Peygamber Efendimiz (asm)'in aracı olmasını istemeyeceklerse ne diye Peygamberimize geliyorlar. Çay içip sohbet mi edecekler? "Onlar nefislerine zulmettiklerinde *sana gelselerdi*" ayetinin manası, açık bir şekilde, tevessülün caiz olduğunu bildirmektedir. Zira tevessül neydi? *Tevessül*, kişinin, kendi ile Allah arasında, arzusuna ulaşabilmesi için salih bir kulu koymasaydı.

Peki, ayette zikredilen kişilerin arzusu ne? Arzuları, Allah'ın kendilerini af etmesi.

Bu affa mazhar olabilmeleri için Cenab-ı Hak kaç şart ileri sürüyor? Üç şart ileri sürüyor.

Birinci Şart: Peygamber Efendimize (asm) gelmeleri, yani O'na tevessül etmeleri.

İkinci Şart: Allah'tan af dilemeleri.

Üçüncü Şart: Peygamberimiz (asm)'in onlar için af dilemesi, yani onların tevessülünü kabul etmesi.

Bakın, bu ayet-i kerime, sadece tevessülün caiz olduğunu beyan etmiyor; bir de tevessülü teşvik ediyor. Çünkü açık bir şekilde, günah işleyenlerin Peygamber Efendimize (asm) gitmeleri ve onu aracı yapmaları emrediliyor.

Burada şu soru akla gelebilir: *Kişinin, tevessül etmeksizin tek başına tövbe etmesi caiz iken, niçin bu ayet-i kerimede Peygamber Efendimiz (asm)'e tevessül etmeleri şart koşulmuştur?*

Bunun cevabı şudur: Her ne kadar kişinin tek başına af dilemesi tövbe için yeterli olsa da kişi hakkıyla tövbe edemeyeceği için, Peygamberimiz (asm)'in onlar için af dilemesi onların tövbesine katıldığında, tövbeleri kabule daha şayan olacaktır. Bu sebeple onlar, Peygamberimize tevessülle emrolunmuşlardır.

Şimdi, tevessülü inkar edenlere bazı sorular soralım:

Başta Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı olarak, tevessülü inkar edenler, "Araya peygamberi bile koyamazsın." diyorlar.

Peki, Nisa suresi 64. ayet ne diyor: Diyor ki, "**Onlar günah işlediklerinde sana gelselerdi.**" yani seni araya koysalardı, seni aracı yapsalardı. Kur'an böyle diyor; onlar: "*Peygamberi bile araya koyamazsın.*" diyor. Ben şimdi tevessülü inkar edenlere soruyorum:

- *Sizin Mushafınızda Nisa suresinin 64. ayeti yok mu? Ayet-i kerime açık bir şekilde Peygamberimizi araya koymamızı emrederken, siz nasıl olur da "Peygamberi bile araya koyamazsın." dersiniz?*

Nisa suresinin 64. Ayeti, sahabelere, Peygamber Efendimiz (asm)'e gitmelerini ve onu araya koymalarını açıkça emrediyor. Ayetin manasını da yorumla falan sunmuyoruz. Ayetin tam kelime manası: "**Eğer onlar nefislerine zulmettiklerinde sana gelselerdi.**" şeklindedir...

Şimdi şu sorumuza cevap verin:

- *Onların günah işlediklerinde Peygamberimiz (asm)'e gitmelerinin emredilmesi, Peygamberimizi araya koymak değil midir? Yani bu ayet, Peygamberimizi araya koymayı, yani tevessülü emretmiyor mu?*

Sizlere soruyorum, ehl-i insaf kardeşlerim: **"Onlar nefislerine zulmettiklerinde sana gelselerdi."** ayetinin manası nedir? Tevessül değil midir? Kur'an: **"Araya peygamberi koyun."** diyor; Onlar: *"Bu şirkdir."* diyor. Şimdi kimin sözüne inanacağız, Kur'an'ın mı, onların mı?

Tevessülü inkar edenlere bir sorum da şudur:

Ayette geçen **"Onlar kendilerine zulmettiklerinde sana gelselerdi ve sen de onlar için af dileseydin"** ifadesiyle, Peygamber Efendimiz (asm)'in onların tevessülünü kabul etmesi şart koşulmuş.

- *Eğer tevessül caiz olmasaydı, Allah Teala, Peygamberimiz (asm)'in onların tevessülünü kabul etmesini ve onlar için af dilemesini şart koşar mıydı? Yani -hâşâ- Allah Teala, Peygamberimiz (asm)'e, şirk olan bir amele rıza göstermesini mi emretmiş?*

Eğer *"Tevessül caiz değildir."* dersiniz, Allah'ın, Peygamberimiz (asm)'e şirk rıza göstermesini, hatta ona ortak olmasını emrettiğini kabul etmek zorunda kalırsınız. Eğer bunu kabul edebiliyorsanız, biz sizinle daha ne konuşalım.

Üçüncü sorumuz da şu: Siz *"Tevessül şirkdir."* diyorsunuz. Şirkin ise cezası, cehennemde ebedi kalmaktır. Halbuki tahlilini yaptığımız ayeti kerimede, Peygamberimiz (asm)'e tevessül etmeleri emredilenler hakkında: **"Eğer sana gelselerdi, sen de onlar için af dileseydin, Allah'ı Tevvab, yani tövbeleri çokça kabul eden ve Rahim bulurlardı."** buyrulmuş.

- *Tevessül şirkse, onlar Cenab-ı Hakk'ı nasıl Tevvab ve Rahim buluyorlar?*

Onların, Allah'ı **Tevvab** ve **Rahim** bulmaları, Allah'ın onları affedeceği manasındadır. Tevessül şirkse, bu şirkli işleyenlere Allah niye

Tevvab ve Rahim sıfatlarıyla tecelli ediyor? Diğer şirkleri affetmezken, bu şirke niye teşvik ediyor?...

Yahu apaçık bir şekilde tevessülü teşvik eden bu ayeti görmüyor ve tevessülü nasıl inkar ediyorsunuz? Şimdi, tevessülü inkar edenlerin önünde iki yol var:

Şimdi Ey Mustafa İslamoğlu, Ey Abdülaziz Bayındır, Ey Mehmet Okuyan, ve tevessülü inkar eden diğerleri! Önünüzde iki yol var, dilediğinizi seçin:

Birinci yolunuz, tevessülün şirk olduğunda hâlâ ısrar edebilirsiniz. Ama bu durumda, Peygamberimiz (asm)'e tevessülü emreden bu ayeti Mushafınızdan çıkarmanız gerekir. Eğer çıkarmazsanız; ayetin emrine uyararak affedilmeleri için Peygamberimiz (asm)'e gelen kimseleri, yani Peygamberimize tevessül edenleri şirke düşmekle itham etmeniz gerekir. Yani Allah'ın emrine uyanlara müşrik demeniz gerekir.

Sadece bu da değil. Peygamberimiz (asm) de Allah'ın emriyle onların tevessülünü kabul edip Allah'tan onlar için af dilemiştir. Bu durumda -*hâşâ, yüz bin defa hâşâ*- Peygamberimizi de tevessülü kabul ettiği için şirke ortak olmakla itham etmeniz gerekiyor.

O halde size göre, hem sahabeler hem de Peygamberimiz (asm) şirk olan bir ameli işliyorlardı ve bu ameli -*hâşâ, yüz milyon kere hâşâ*- Allah yanlış olarak emretmiştir. Siz hem Allah'ın, hem Peygamber'in hem de sahabelerin hatasını düzeltiyorsunuz. Ve sizden başka tevhid ehli kimse de yoktur. Eğer bunu kabul edebiliyorsanız, bu yoldan gidin.

İkinci yolunuz ise, tevessülün caiz olduğunu kabul etmektir. Bu yol hem doğru, hem de Kur'an'ın teşvik ettiği bir yoldur. Bizler Ehl-i sünnet itikadının mensupları olarak, Elhamdülillah bu yolun yolcusuyuz. Rabbim bizi bu yoldan da ayırmasın; çünkü bu yol, Kur'an'ın yoludur.

2. Hz. Yakup (as)'ın Evlatlarının Tevessülü

Tevessülün caiz olduğuna dair göstereceğimiz **İkinci Kur'an delili**, Yusuf suresinin 97. ayet-i kerimesidir. Bu ayet-i kerimede, Yakup

(as)'ın evlatları şöyle der:

أَسْتَعِيزُ بِاللّٰهِ

يَا أَبَانَا "Ey babacığımız!" اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا "Bizim günahlarımız için af dile," إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ "şüphesiz biz günah işlemiştik..."

Onların bu isteğine karşı Yakup (as) da şöyle der:

سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي "Ben sizler için Rabbimden af dileyeceğim. Şüphesiz Rabbim, gafurdur ve rahimdir..."

Şimdi, bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım:

Ayet-i kerimenin açık beyanıyla, Yakup (as)'ın evlatları babalarına gelerek: "Ey babacığımız, **bizim günahlarımız için af dile.**" demiştir. Bu bir tevessül değil midir?.. Bu, apaçık gibi tevessüldür. *Zira tevessül, kişinin, Allah'ın affına ya da farklı bir arzusuna ulaşabilmesi için, kendi ile Allah'ın arasına, salih bir kulu koymasudur.* Yakup (as)'ın evlatları da Allah'ın affına mazhar olabilmek için, Allah ile aralarına Hz. Yakub'u koymuşlardır ve babalarına tevessül etmişlerdir. Bu, apaçık bir tevessüldür.

Eğer tevessüle şirk dersanız, Yakup (as)'ın evlatlarının şirke düştüğünü, yani müşrik olduğunu kabul etmek zorunda kalırsınız. İş sadece bununla da bitmemektedir. Eğer tevessül şirk olsaydı, Yakup (as)'ın onları men etmesi ve: "**Evlatlarım, tevessül şirktir, Allah ile arınıza beni sokmayın, direkt Allah'tan kendiniz isteyin.**" demesi gerekirdi. Çünkü bir peygamberin şirke rıza göstermesi düşünülemez. Tevessül şirk olsaydı, Yakup (as) muhakkak onları uyarırdı. Ama uymamış. Bırakın uymayı, "**Sizin için Rabbimden af dileyeceğim.**" diyerek, evlatlarının tevessülünü kabul etmiştir.

Acaba Yakup (as) gibi bir peygamberin, tevhibi anlamamış olması mümkün müdür? Tevessül şirk idi de Yakup (as) bunu bilmiyor muydu? Bir peygamberin neyin şirk, neyin iman olduğunu bilmemesi mümkün müdür?..

Yakup (as)'ın, evlatlarının tevessülü kabul etmesi, tevessülün caiz

olduğu hususunda kâfi bir delil değil midir?..

Şunu da hemen hatırlatalım: İtikat esasları bütün peygamberler için aynıdır. Farklılık, sadece amele bakan yöndedir. Yani itikaden onlara caiz olan bir şey, bize de caizdir. Mâdem onlar babalarına tevessül etmişler, o halde tevessülün caiz olması gerekir. Tevessül onlara caizse, bize de caizdir.

Şimdi tevessülü inkar edenlere bazı sorular soralım:

Başta Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı olarak tevessülü inkar edenler diyorlar ki: *"Tevessül şirktir, araya Peygamberi bile koyamazsınız."*

Biz şimdi onlara soruyoruz: O halde size göre Hz. Yakub'un evlatları şirk düştüler, çünkü araya peygamber olan babalarını koydular. Hadi diyelim ki, siz imanı, Yakup (as)'ın evlatlarından daha iyi biliyorsunuz. Yani onlar bir ömür boyu Yakup (as)'ın rahlesinde tevhid dersini almalarına rağmen tevessülün şirk olduğunu öğrenememişler; ama siz bunu biliyorsunuz.

- İyi de Hz. Yakub'un araya girmesine ve: ***"Sizler için Rabbimden af dileyceğim."*** demesine ne diyeceksiniz?

- Tevessül caiz olmasaydı, Yakup (as), evlatlarının tevessülünü kabul edip araya girer miydi?

- Siz mi daha iyi biliyorsunuz, yoksa Hz. Yakup (as) mı?..

Şu noktaya dikkat çekmek istiyorum: Eğer tevessüle şirk dersiniz, Hz. Yakup (as)'ı müşrik olmakla itham etmeniz gerekir. Çünkü günaha rıza günah ve şirk rıza şirkdir. Eğer tevessül şirk ve büyük günahsa, Hz. Yakup (as), evlatlarını uyarmadığı ve onların şirkine razı olduğu için o da müşrik olmalıdır.

Ey tevessülü inkar edenler, işte itikadınızın vardığı netice: Allah'ın peygamberini ve evlatlarını müşrik kabul etmek zorunda kalıyorsunuz. Size ne diyelim, sözüm size değil, bizi dinleyenlere: Gördünüz mü, tevessülü şirk kabul etmek, insanı nasıl bir neticeye götürüyor; bir

peygamberin, evlatlarıyla birlikte müşrik olduğunu kabul etmek zorunda kalıyorsunuz.

Şimdi tevessülü inkar edenlere diyoruz ki, önünüzde iki yol var, dilediğinizi seçin:

Birinci yolunuz, tevessülün şirk olduğunda ısrar etmektir. Eğer bu yolu tercih ederseniz, Yakup (as)'ın ve evlatlarının müşrik olduğunu kabul etmek zorunda kalırsınız. Çünkü evlatları Yakup (as)'a tevessül etmiş ve Yakup (as) da bu tevessülü kabul etmiştir. Bunda zerre miskal şüphe yoktur. Eğer tevessül şirk ise; Allah'ın peygamberi, evlatlarıyla beraber şirke düşmüştür. Bu ihtimali mi kabul edeceksiniz; imandan azıcık nasibi olan, bu ihtimali kabul edebilir mi? Eğer bu ihtimali kabul edemiyorsanız, o halde **ikinci yolu** tercih etmelisiniz ki, o da **tevessülün caiz olduğudur...**

İşte size iki yol. Bizler Ehl-i sünnet mensupları olarak ikinci yoldan gidiyoruz. Biz tevessülü caiz biliyor ve Allah'ın peygamberini ve evlatlarını şirkten tenzih ediyoruz. Artık siz ne isterseniz onu yapın, yeter ki bu ümmetin evlatlarının itikadını bozmayın.

3. Kavminin Hz. Musa (as)'a Tevessülü

Tevessülün caiz olduğuna dair **Üçüncü Kur'an delilinde**, Hz. Musa (as)'ın kavminin Hz. Musa'ya yaptıkları birçok tevessülü göstereceğiz. Birazdan da göreceğiniz gibi, kavmi, Hz. Musa'ya birçok hususta tevessül etmiş ve Hz. Musa da bu tevessüllerin tamamını kabul etmiştir. **Mesela:**

Bakara suresinin 61. ayet-i kerimesinin beyanıyla; kavmi, Hz. Musa (as)'ya gelerek,

أَسْتَعِذُّ بِاللّٰهِ

"Ey Musa" **لَنْ نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ** "Biz tek bir yiyeceğe sabredebeyiz." **فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ** "Rabbine bizim için dua et." **يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ** "Bizim için yeryüzünün bitirdiklerinden çıkarsın." demişlerdir.

Gördüğünüz gibi, kavmi, Hz. Musa'ya: **فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ** "Rabbine bizim

için dua et." diyerek tevessül etmiştir. Bu apaçık bir tevessüldür.

Onların bu tevessülüne karşı Hz. Musa (as) onları şirk ile itham etmemiş ve: **"Öyle ise bir şehre inin, istediğiniz şeyler orada vardır."** demiştir.

Ayette geçen **"Tek bir yiyeceğe sabredemeyiz."** ifadesiyle de daha önce yaptıkları başka bir tevessüle işaret edilmiştir. **Şöyle ki:**

Kavmi, Hz. Musa (as)'ya gelerek: **"Rabbine dua et, Rabbin bizi rızıklandırsın."** dediklerinde, Hz. Musa bu tevessülü kabul ederek kavmi için dua etmiş ve Bakara suresinin 57. ayet-i kerimesindeki **وَأَنْزَلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَى** **"Biz size bıldırcın ve kudret helvasını indirmiştik."** beyanıyla, onlara gökten bu iki yiyecek indirilmiştir.

Daha sonra kavmi etten ve tatlıdan bıkmınca, tekrar Hz. Musa (as)'ya tevessül ederek: **"Rabbine bizim için dua et, bizim için yeryüzünün bitirdiklerinden çıkarsın. Biz tek bir yiyeceğe yani bıldırcına ve tatlıya sabredemeyiz."** demişlerdi.

Kavminin, Hz. Musa'ya yaptıkları başka bir tevessül de su için Allah'a dua etmesini istemeleridir. Hz. Musa bu tevessülü de kabul etmiştir. Bakara suresinin 60. ayet-i kerimesinde şöyle buyrulur:

فَقُلْنَا "Bir vakit Musa kavmi için su istemişti." وَإِذْ اسْتَسْقَى مُوسَى لِقَوْمِهِ فَأَنْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ "Biz de demiştik ki, asan ile taş vur." اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ عَيْنًا "ondan on iki göz pınar fışkırmıştı."

Gördüğünüz gibi, ayetin beyanıyla, Hz. Musa (as), kavminin su için yaptığı tevessülü kabul ederek Allah'tan su istemiş, Allah Teala da onun duasının bereketiyle suyu onlara ihsan etmiştir.

Kavminin, Hz. Musa'ya yaptıkları bir başka tevessül de **Bakara suresinin 67. ayet-i kerimesiyle başlayan** kıssada zikredilir. Bir cinayet olayında katilin bulunması için Hz. Musa'ya tevessül ederler ve bir çok hususta Hz. Musa'ya gelerek:

ادْعُ لَنَا رَبَّكَ **"Bizim için Rabbine dua et."**

diyerek, Hz. Musa'ya birçok kere tevessül ederler. Hz. Musa da her bir tevessülü kabul ederek kavminin isteğini yerine getirir.

Kavminin, Hz. Musa'ya yaptığı başka tevessüller de vardır. Biz bu kadarıyla yetinelim. Meselemiz, Hz. Musa'nın kavminin, Hz. Musa'ya tevessül ettiğini göstermektir. Verdiğimiz örnekler meselemizin ispatı için kafidir. Dileyenler detay bilgi için, tefsir kitaplarına müracaat edebilirler.

Şimdi, tevessüle dair beyan ettiğimiz bu ayet-i kerimeler üzerinde biraz tahlil yapalım.

Şimdi şu soruyu soruyorum:

- *Bakara suresinin 61. ayet-i kerimesinde beyan edilen; kavminin, Hz. Musa (as)'ya gelerek: "Ey Musa, biz tek bir yiyeceğe sabredemeyiz. Bu sebeple Rabbine bizim için dua et." demeleri bir tevessül değil midir?..*

Bu, güneş gibi apaçık bir tevessüldür. Zira tevessül, kişinin, isteğine ulaşabilmesi için, kendi ile Allah arasına salih bir kulu koymasıdır. Hz. Musa (as)'nın kavmi de bunu yapmış ve kendileriyle Allah arasına Hz. Musa'yı koymuşlardır. *Bu, tevessül değil de nedir?..*

Eğer tevessül caiz olmasaydı, Hz. Musa (as) onlara şöyle derdi: *"Bana tevessül etmeyin, Allah ile aranızı beni sokmayın. Bu şirktir."* Evet, tevessül haram olsaydı Hz. Musa böyle derdi. Ancak böyle dememiş ve onların tevessülünü kabul ederek, onlar için Allah'a dua etmiştir.

- *Acaba Hz. Musa (as) gibi ululazim bir peygamberin, neyin şirk, neyin iman olduğunu bilmemesi ve imanla şirkin arasını ayırt edememesi mümkün müdür?..*

- *Tevessül şirk olsaydı, Hz. Musa onların tevessülünü kabul eder miydi?..*

- *Haydi, faraza hata etti, kabul etti, diyelim; bu durumda Allah'ın onu uyarması gerekmez miydi?..*

Ama bırakın Allah'ın uyarmasını, Allah Teala Hz. Musa'nın, kavmi

için yaptığı her duayı kabul etmiş ve kavminin teveşsöl ederek istediğı her şeyi, Hz. Musa hürmetine onlara ihsan etmiştir.

Kavmi, Hz. Musa'ya su için teveşsöl etmiş, Hz. Musa (as) bu teveşsölü kabul ederek Rabbinden su istemiş, Cenab-ı Hak da onun duası hürmetine taştan on iki göz pınar fıskırtmıştır.

Kavmi, yine Hz. Musa'ya yiyecek için teveşsöl etmiş, Hz. Musa (as) bu teveşsölü kabul ederek Rabbinden yiyecek istemiş, Cenab-ı Hak da onun duası hürmetine gökten bıldırcın ve kudret helvası indirmiş, yeryüzünden de farklı nebatatı bitirmiştir.

Kavmi, yine Hz. Musa'ya gölge için teveşsöl etmiş, Hz. Musa (as) bu teveşsölü kabul ederek Rabbinden gölge istemiş, Cenab-ı Hak da onun duası hürmetine beyaz bir bulutu onlara gölge yapmıştır.

Ve kavmi, Hz. Musa'ya daha birçok kere teveşsöl etmiş ve Hz. Musa (as) bu teveşsöllerin tamamını kabul ederek Rabbine dua etmiş ve Allah Teala da onun duası hürmetine kavminin isteğini yerine getirmiştir. **Bütün bunlar teveşsölün caiz olduğuna delildir.**

Şimdi teveşsölü inkar edenlere bazı sorular soralım:

Başta Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı olarak, teveşsölü inkar edenler diyorlar ki: "Araya peygamberi bile koyamazsın." Allah ile aramıza birisini koymak şirkmiş!..

Şimdi onlara soruyoruz:

- Yahu siz hiç Kur'an okumuyor musunuz?

- Hz. Musa'nın kavminin bu kadar teveşsölünü ve Hz. Musa'nın bütün bu teveşsöllerini kabul ettiğini gördükten sonra, nasıl oluyor da **"Teveşsöl şirktir."** diyorsunuz?..

- Hazreti Musa şirk rıza mı gösterdi?..

Günaha rıza günah, şirk rıza şirktir. Eğer teveşsöl şirkse, teveşsölü kabul etmek de şirktir. Dolayısıyla bu durumda Hz. Musa

(as)'nın, kavminin tevessülünü kabul ettiği için şirk düşmüş olması gerekir.

- Hz. Musa (as) size göre müşrik miydi?.. Bunu mu kabul ediyorsunuz?.. **"Yok, edemem."** dersiniz, o zaman tevessülü nasıl şirk kabul ediyorsunuz?.. Nasıl bir çıkmaz da olduğunuzun farkına vardınız mı?

Hem tevessül şirk olsaydı, Allah Teala Hz. Musa (as)'yı uyarmaz mıydı? Ona demez miydi: "Ey Musa, kullarımla arama girme, onlar sana tevessül etmeden direkt benden istesinler." Böyle demez miydi? Peki, niye dememiş? Hiç bunu düşünmüyor musunuz?..

- Yoksa Allah da mı şirk rıza göstermiş? Yani -haşa, milyon kere haşa- Hz. Musa tevessülün şirk olduğunu anlayamadı, Allah bilemedi de tevessülün şirk olduğunu siz mi bildiniz?

Biz bu sözleri söylerken titriyoruz, ancak itikadınızın nasıl bir neticeyi verdiğini göstermek için bu sözleri korka korka söylüyor ve Rabbimizden af diliyoruz.

- Peki siz, itikadınız sizi ulaştırdığı bu neticeden dolayı korkmuyor musunuz? Hâlâ tövbe etmeyecek misiniz? Kalbiniz bu kadar ölmüş ve insafınız bu kadar kurumuş mu?..

Hadi ilminiz yok, iyi de aklınızda mı yok? Zira biraz aklı olan, bu kadar ayetten tevessülün caiz olduğu hükmünü çıkarabilir.

- Ya da sizin başka bir derdiniz mi var? Başka bir cereyan hesabına mı çalışıyorsunuz? Bile bile mi bunları yapıyorsunuz?..

Sizleri Allah'a havale ediyoruz. Sizin hesabınız Allah'a kalmıştır. Allah'ın huzurunda, bu ümmetin imanını bozmanın hesabını elbette vereceksiniz!..

4. Beni İsrail'in Sandığa Tevessülü

Tevessülün caiz olduğuna dair göstereceğimiz **Dördüncü Kur'an delili, Bakara suresinin 248. ayet-i kerimesinde** anlatılan hadisedir.

Kıssanın özeti şu şekildedir:

Benî İsrail, kendi peygamberlerine gelerek bir hükümdar göndermesini isterler ve bu hükümdar ile Allah yolunda savaşacaklarına söz verirler. Allah Teala onlara, Talut ismindeki zatı hükümdar olarak gönderir. Ancak Talut fakirdir; bu yüzden Beniisrail onu hükümdar olarak kabul etmek istemez. Kendilerinin, hükümdarlığa daha layık olduklarını iddia ederler.

Bunun üzerine Peygamberleri onlara şöyle der:

أَنْ يَأْتِيَكُمْ التَّابُوتُ "Şüphesiz onun hükümdarlığının delili" إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ "Size sandığın gelmesidir" فِيهِ سَكِينَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ "O sandıkta, Rabbinizden bir sekine vardır."

O sandıkta ne vardır? Rabbinizden bir sekine...

Sekîne: Maddi ve manevi bereketler ve feyizler demektir. İşte o sandıkta böyle bir sekine vardı. Benî İsrail bu sandıkla, Allah'ın rahmet ve bereketine mazhar olurlardı. Fahrurrazi, Ebussuud, Hazin, Kurtubi ve Alusi tefsirlerinin beyanlarına göre; Benî İsrail Hz. Musa'nın vefatından sonra bozulup isyan edince Cenab-ı Hak onlara Amalika kavmini musallat etti. Bu kavim sandığı onlardan aldı. Daha sonra Mevla Teala, Talut'un hükümdarlığına bir alamet olarak melekleri vasıtasıyla o sandığı tekrar Benî İsrail e gönderdi.

Ayette geçen: **تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ "o sandığı melekler taşır"** ifadesi, sandığın melekler tarafından taşınarak onlara getirildiğini bildirmektedir. Kıssanın detayını tefsir kitaplarına havale edelim. Burada bilmemiz gereken şey şudur:

Benî İsrailin, kendisiyle bereketlendiği bir sandık vardır. Kur'an'ın ifadesiyle: **فِيهِ سَكِينَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ "O sandıkta, Rabbinizden bir sekine vardır."** Onlar bu sandığa tevessül ederek, sekineye, yani feyze ve berekete mazhar olurlar.

Sonra günahları sebebiyle bu sandık onlardan alınır ve daha sonra Talut'un hükümdarlığına bir alamet olması için melekler tarafından

taşınarak tekrar Benî İsrâile iade edilir...

Şimdi, berekete medar bu sandık üzerinde biraz daha derinlemesine tahlil yapalım:

Bir sandık, bir tahta parçası, izni ilahi ile maddi ve manevi bereketlere ve feyizlere sebep olabiliyor. Ona tevessül edenler, onun bereket ve feyzinden istifade edebiliyor. Ve ona tevessül edilmesini ve saygı gösterilmesini de Allah istiyor.

Şu noktayı anlamak lazım: Bereket ve feyiz, sandığın zati malı değildir; ona Allah tarafından konulmuştur. Her bereket, her nimet ve her ihsan, ancak Allah'ın hazinesinden çıkar. Ondan gayrı, ihsana sahip olabilecek hiç kimse yoktur.

Lakin Allah Teala, şu hikmet dünyasında sebeplerle iş görür. Meyveyi, ağacın dalına takar... Sütü, ineğin memesiyle içirir... Suyu, bulut ile akıtır... Sebzeleri, toprağın eliyle bize sunar. Ve hakeza... Her nimet bizlere bir sebep ile gelir. Hakiki iman, sebebi inkar etmek değil; o sebep üzerinde, Allah'ın rahmet elini görmektir. Sebebi inkar eden, rahmetten mahrum kalır...

Tefsirini yaptığımız ayet-i kerimede bahsi geçen sandık, sadece bir vasıttır. Ondaki sekine, onun malı değildir; mal sahibi, ancak ve ancak Allah Tealadır. Lakin Allah Teala o sandığı; bereketine bir sebep, ve feyzine bir vasıta yapmıştır. O halde burada yapılması gereken şey, tevhid namına sandığı yakmak değil; o sandığa Allah hesabına saygı göstermek ve ondan gelen sekineyi Allah'tan bilmektir. Bu, hem tevhid hem de akıldır...

Şimdi, tevessülü inkar edenlere bazı sorular soralım:

Başta *Mustafa İslamoğlu*, *Abdülaziz Bayındır*, *Mehmet Okuyan*, *Bayraktar Bayraklı* olarak tevessülü inkar edenlere şu soruyu soruyoruz:

- *Allah Teala bir sandığa, bir odun parçasına feyiz ve bereket koyabiliyor ve onu rahmetine vesile yapabiliyor. Ona tevessül edenler, Allah'ın rahmetine ulaşıyor. Siz bunu Kur'an'da okuyorsunuz. Acaba bir*

peygamberin, bir evliyanın, Allah katında bir odun parçası kadar değeri yok mu?..

- Bir sandığa Allah hesabına tevessül edenler sekineye mazhar oluyorlar da bir peygambere Allah hesabına tevessül edenler niye sekineye mazhar olmasınlar? Sandığa tevessül şirk olmuyor da peygambere tevessül şirk mi oluyor?..

Zannım şu ki, siz o zamanda yaşasaydınız, sandığa tevessül edenlere müşrik der ve ilk fırsatta sandığı ateşte yakardınız.

Eee, sizin aklınız bu kadar çalışır. Bu kadar çalıştığı için Peygamber Efendimiz (asm)'in sakal-ı şerifini ziyaret edenlere de müşrik diyorsunuz. **O halde biz de size soruyoruz:**

- Bir sandığa feyiz ve bereket koyan Rabbimiz; en sevgili kulunun vücudundan kopmuş sakalına niçin bir feyiz ve bereket koymasın, niçin onu rahmetine bir vesile yapmasın?..

Bizler, sakal-ı şerif ziyaretinde, sakalı, ayetteki sandık gibi kabul ediyoruz; feyzin ve bereketin hakiki sahibi değildir. **Her feyiz ve bereket, ancak Allah'ın hazinesinden çıkar.** Lakin Allah, bazen bir sandıkla bunu kullarına ulaştırır, bazen bir sakalla, bazen de şu maddi alemde olduğu gibi ağaçla, koyunla, bulutla ve başka bir sebeple...

Tevhid, sebepleri inkar etmek değildir. Tevhid, sebepler üzerinde, müsebbibulesbabı, yani sebepleri yaratan Allah'ı görmektir. Hakiki tevhid budur. Siz hakiki tevhidten ne kadar uzaksınız, tevhid namına sebepleri inkar edip akıldan istifa ediyorsunuz!..

Şimdi size soruyorum:

1. Eğer tevessül haram olsaydı, Allah Teala o sandığa sekine koyarmıydı?

2. Onların sandığa tevessül etmelerini emreder miydi?

3. Sandığı kaybetmelerinden sonra, Talut'un hükümdarlığına alamet olsun diye bu sandığı onlara iade eder miydi?

Bakın, neticeyi Allah'tan bilmek kaydıyla bir sandığa dahi tevessül edilebiliyor. O halde, Allah katında sandıktan bin derece daha fazla kıymeti olan peygamberlere ve evliyaya, *-neticeyi Allah'tan bilmek şartıyla-* hayli hayli tevessül edilebilir?..

Sandığa tevessül şirk olmuyorsa, peygambere tevessül asla şirk olamaz.

5. "Ona Vesile Arayın" Ayet-i Kerimesi

Tevessülün caiz olduğuna dair göstereceğimiz **Beşinci Kur'an delili, Maide suresinin 35. ayet-i kerimesidir.** Bu ayet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

وَابْتَغُوا إِلَيْهِ "Allah'tan korkun" اتَّقُوا اللَّهَ "Ey iman edenler" يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
الْوَسِيلَةَ "Ve O'na vesile arayın."

Bu ayet-i kerime apaçık bir şekilde tevessülü emretmektedir. Şimdi diyeceksiniz ki, ayet-i kerime bu kadar açık bir şekilde tevessülü emrederken, tevessülü inkar edenler bu ayeti görmüyorlar mı? Onlar bu ayete nasıl mana veriyorlar?

Dilerseniz, bu sorunun cevabı için ayet-i kerimeyi biraz daha derinlemesine tahlil edelim ve tevessül hakkındaki bilgimizi biraz daha derinleştirelim:

Maide suresi 35. ayet-i kerimede, **"O'na vesile arayın"** وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ, buyrulurken tevessül etmemiz emredilmiştir. *Peki, neyle tevessül edeceğiz?* İşte bu kısım açıklanmamış ve mutlak bırakılmıştır. **Tevessül üç şeyle yapılabilir:**

Birincisi: Allah'ın isim ve sıfatlarıyla yapılır. Yani: *"Ey Rabbimiz, senden Rahman ve Rahim isimlerinin hürmetine istiyorum."* demek gibi, Allah'ın isim ve sıfatları hürmetine istenir ve bu isimlerle tevessül edilir. A'raf suresi 180. ayette bu tevessül çeşidine şöyle işaret edilir:

قَادُّعُوهُ بِهَا "O güzel isimlerle Allah'a dua edin..." الْخُسْفَى وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ "Bütün güzel isimler Allah'ındır."

İşte bu ayet-i kerime, Allah'ın isim ve sıfatlarıyla tevessül etmemizi emretmektedir.

Tevessülün ikinci çeşidi, amel ile tevessüldür. Yani kişinin: "Ya Rabbi! Şu kıldığım namaz hürmetine, tuttuğum oruç hürmetine, yaptığım hac hürmetine..." gibi sözlerle, yapmış olduğu ibadetleri vesile yapması, yani onlarla tevessül etmesidir. Bakara suresi 45. ayette bu tevessül çeşidine şöyle işaret edilir:

وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ "Sabır ve namazla yardım dileyin."

İşte bu ayet-i kerime, ibadetle tevessülü emretmektedir. Bu konuda daha başka ayet-i kerimeler de vardır.

Tevessülün üçüncü çeşidi ise, zat ile tevessül etmektir. Tevessülü inkar edenler, tefsirini yaptığımız, **وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ "O'na vesile arayın"** ayetindeki vesileyi, birinci ve ikinci çeşit tevessülle izah ederler ve derler ki: "Burada aranması emredilen vesile, zat ile değil; Allah'ın isimleriyle ve ibadetlerle yapılan vesiledir." Yani onlara göre, zat ile yapılan vesile, ayetin kapsamı dışındadır.

Şimdi, onlara çok basit bir soru sormak istiyoruz:

Başta Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı olarak tevessülü inkar edenlere sorumuz şu:

- Zat ile yapılan vesilenin, ayetin kapsamı dışında olduğuna deliliniz nedir?..

Dilerseniz soruyu biraz daha açalım: Bir ayetin hükmü ya mutlak olur ya da mukayyed, yani kayıtlı. Mutlak olan bir hüküm, ancak başka bir ayetin beyanıyla kayıtlanabilir. Demek Kur'an'da, mutlak bırakılan bir hüküm varsa, ona kayıt koymak, bir ayetin ya da mütevatir bir hadisin işidir; yoksa bizim vehmimizin, nefsimizin haddi değildir.

Bütün bu açıklamalardan sonra; **"O'na vesile arayın."** ayetini, **"Sadece Allah'ın isimleriyle ve ibadetle tevessül edilebilir."** diye izah eden kişilere şunu sormak istiyoruz:

- Kur'an "**Allah'a vesile arayın.**" demiş, neyle vesile aranacağını zikretmeyerek hükmü mutlak bırakmış. Sizler Kur'an'ın mutlak bıraktığı bu hükme, hangi ayetin beyanıyla kayıt koyuyor ve "**Zat ile tevessül olmaz.**" diyorsunuz?..

Halbuki daha önceki derslerimizde, Kur'an'da geçen tevessülleri anlattık. Mesela: Yusuf suresinin 97. ayet-i kerimesinde, Yakup (a.s)'ın evlatları: "**Ey babacığımız! Bizim günahlarımız için af dile, şüphesiz biz günah işlemiştik...**" diyerek Hz. Yakub'a tevessül etmişler; Hz. Yakub (a.s) da "**Ben sizler için Rabbimden af dileyeceğim.**" diyerek, onların tevessülünü kabul etmiştir. Bu ayetin tahlilini 2. videoda yapmıştık.

Yine sahabelerin Peygamber Efendimiz (asm)'e tevessüllerini anlatan, hatta teşvik eden Nisa suresinin 64. ayet-i kerimesi ki, şöyle buyrulur:

"Onlar nefislerine zulmedip günah işlediklerinde sana gelselerdi ve Allah'tan af dileselerdi, Resul de onlar için Allah'tan af dileyeydi, Allah'ı Tevvab ve Rahim bulurlardı."

Bu ayet, açıkça Peygamberimiz (asm)'e tevessül edilmesini emretmektedir. Bu ayetin tahlilini birinci başlıkta yapmıştık.

Yine kavmi, Hz. Musa (a.s)'a birçok kere tevessül etmiş ve Hz. Musa bu tevessüllerin hepsini kabul etmiştir. Bu ayetleri de üçüncü başlık altında naklettik. Daha başka tevessülleri de gösterdik.

- Siz bütün bu tevessülleri nasıl görmezden geliyorsunuz? Vehminizin hükmüyle, ayetin mutlak olan emrine nasıl kayıt koyuyorsunuz?..

Çok değil, sadece Kur'an'dan "**zat ile tevessül edilmeyeceğine**" dair tek bir ayet getirin, biz sizin sözünüzü kabul edecek ve haklı olduğunuzu söyleyeceğiz. Tek yapmanız gereken, bize bir ayet göstermek.

Ama sakın, putlara tevessülü yasaklayan ayetleri göstermeye kalkmayın... Biz: "**Allah'a putlar ile tevessül edilir.**" demiyoruz ki, bizim davamızı, putlara tevessülü reddeden ayetlerle çürütebilin. Biz sizden,

peygamberlerle ve salih kullarla teveşsöl edilmeyeceğine dair tek bir ayet istiyoruz. Eğer: *"Ha put ile teveşsöl ha peygamber ile teveşsöl, ikisi de teveşsöl değil mi, biri yasaksa diğeri de yasaktır."* derseniz, biz de deriz ki, hiç de öyle değil.

Nasıl ki elma ile kuş kıyas edilmez; çünkü aynı cins değildir; öyle de peygamberlerle teveşsöl de putlarla teveşsüle benzetilmez, çünkü bunlar aynı şey değildir. Aralarında çok farklar vardır. Bu farkları ileride özel bir derste izah edeceğimizden, bu kapıyı burada tamamıyla amıyor, sadece birkaç farkı beyanla yetiniyoruz:

Birinci Fark şudur: Cenab-ı Hak putlara buğzediyor. Öyle buğzediyor ki, onları ateşin yakıtı olarak cehenneme atacağını bildiriyor. Peygamberleri ve salih kulları ise seviyor, onları cennetine koyacağını söylüyor.

- *Hiç Allah'ın cehenneme atacağına yapılan teveşsülle, cennetine koyacağına yapılan teveşsöl bir olur mu?..*

İkinci Fark: Putlara teveşsöl edenler, putları ilah kabul ediyor. Peygamberlere ve evliyaya teveşsöl edenler ise, onları Allah'ın salih kulları ve makbul hizmetçileri biliyor.

- *Öyleyse, putu ilah kabul edip ona teveşsöl edenle, diğerleri nasıl müsavi olur?*

Üçüncü Fark: Putlara teveşsöl edenler, putları, malik-i hakiki ve icraat sahibi kabul ediyorlar. Peygamberlere ve evliyaya teveşsöl edenler ise, malik-i hakiki olarak Allah'tan başka kimseyi kabul etmiyor. Kainattaki bütün fiillerin faili olarak yalnız Allah'ı biliyor. Peygamberler ve evlialar ise, sadece Allah'ın nimetine kavuşmaya birer vesile ve birer sebeptir. Hakiki ihsan sahibi, ancak Allah'tır.

- *Hâl böyleyken puta tapanla, peygambere teveşsöl eden nasıl eşit kabul edilebilir?*

Daha birçok farklar var; hepsini izah etmeye makam müsaade etmiyor. Bu farkları ileride, kendi başlığında izah edeceğiz.

Burada şu kadar deriz ki; eğer puta yapılan tevessülle, Allah'ın salih kullarına yapılan tevessül bir olsaydı, Kur'an'da salih kullara tevessülün haram olduğunu beyan eden bir ayet olurdu. Ama böyle bir ayet yok. Kur'an'ın hangi köşesine bakarsanız bakın, böyle bir ayet bulamazsınız. *O hâlde puta ibadetle, tevessül nasıl aynı kabul edilebilir?*

6. "Gelin, Allah'ın Resulü Sizin İçin Af Dilesin" Ayeti

Tevessülün caiz olduğuna dair göstereceğimiz **Altıncı Delil, Munafikun suresinin 5. ayet-i kerimesidir.** Bu ayet-i kerimede şöyle buyrulur:

"Al-lah'ın resulü sizin için af dilesin." **وَاِذَا قِيلَ لَهُمْ** "onlara denildiğinde", **يَسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ اللَّهِ** "gelin" **تَعَالَوْا**, **وَاِذَا قِيلَ لَهُمْ** "Allah'ın resulü sizin için af dilesin." Onlara, gelin, Allah'ın resulü sizin için af dilesin, denildiğinde; **وَرَأَيْتَهُمْ** "başlarını çevirirler" **لَوْ رَأَوْهُمْ** "başlarını çevirirler" **يَصُدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ** "ve onları, büyüklük taslayarak yüz çevirmiş bir halde görürsün."

Manaya bir daha dikkat kesilelim:

"Onlara; 'Gelin, Allah'ın Resulü sizin için af dilesin.' denildiğinde başlarını çevirirler ve onları, büyüklük taslayarak yüz çevirmiş bir halde görürsün."

Şimdi bu ayet-i kerime üzerinde biraz tahlil yapalım:

Ayet-i kerimede onlara ne deniliyor? Deniliyor ki, **"Gelin, Allah'ın Resulü sizin için af dilesin."** Şimdi sorumuz şu:

- Onların Peygamber Efendimiz (asm)'e gelmeleri ve Peygamberimiz'in onlar için af dilemesi tevessül değil midir?

Bu, apaçık bir tevessüldür. Zira tevessül neydi? **Tevessül**, kişinin Allah'ın affına ya da başka bir arzusuna nail olabilmesi için, Allah ile kendi arasına salih bir kulu koymasıydı.

Ayet-i kerimenin açık beyanıyla; onlardan Allah'ın Resulüne gelmeleri isteniyor, yani Allah ile aralarına Peygamberimiz (asm)'i

koymaları emrediliyor ve deniliyor ki: **"Gelin, Allah'ın Resulü sizin için af dilesin."** İşte bu, inkarı mümkün olmayan bir tevessüldür.

Tevessülü inkar edenler diyor ki: *"Allah ile aranızda peygamberi bile koyamazsın, bu şirktir."* Biz şimdi böyle diyenlere soruyoruz:

- *Araya peygamberi koyamıyorsak, ne diye bu ayet-i kerime bir kısım insanları Peygamberimiz (asm)'e gelmeye davet ediyor? Ne diye Peygamberimiz (asm)'in onlar için af dileyecek olmasından bahsediyor? Araya peygamberi koymak caiz olmasaydı, onlara: "Gelin, Allah'ın Resulü sizin için af dilesin." denilir miydi?..*

"Gelin, Allah'ın Resulü sizin için af dilesin." sözü, Allah'ın Resulüne tevessül edin; Allah ile aranızda onu koyun; o da sizin için af dilesin manasındadır. Bu da tevessülün ta kendisidir.

Peki ayet nasıl devam ediyor? Rabbimiz diyor ki: **"Onlara böyle denildiğinde, başlarını çevirirler ve kibirlenirler."** İşte tevessülü inkar edenler, bu zümreye dahiller. Biz onlara: **"Gelin, Peygamberimiz (asm)'in hürmetine isteyin."** dediğimizde; bize: *"Araya Peygamber giremez, biz onun hürmetine falan istemeyiz."* diyorlar. Bu, ayetin ifade ettiği, yüz çevirmek ve kibirlenmek değil midir?

Tevessülü inkar edenler diyorlar ki, *"Kur'an'da tevessülü destekleyecek bir ayet bile yok!.."* İnsaf ya! Siz hiç Kur'an okumuyor musun? Bu naklettiğimiz altıncı ayet-i kerime, daha başka ayetler de var...

Şimdi tevessülü inkar edenlere şu soruları sormak istiyoruz:

Başta Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı olarak, tevessülü inkar edenler şu sorularımıza cevap versinler:

1. Bu ayeti kerime apaçık bir şekilde, **"Allah'ın Resulüne gelin, o sizin için Allah'tan af dileyecek."** diyor. Eğer tevessül caiz değilse; niçin onlara Peygamberimize gelmeleri emrediliyor?

2. Niçin tek başlarına tövbe etmeleri emredilmiyor?

3. *Niçin Peygamberimiz (asm)'in onlar için af dileyecek olmasından bahsediliyor?*

4. *Peygamberimiz (asm)'e gelmeyenler, yani tevessül etmeyenler niçin kınanıyor ve niçin onlara kibirli deniliyor?*

5. *Araya Peygamber (asm)'i sokmak şirkse, Kur'an şirk mi emrediyor?*

Ya daha kaç soru sorayım, aklınızı nasıl başınıza getireyim, artık ben sizleri Rabbime havale ediyorum...

Sevgili kardeşlerim, tevessülün caiz olduğuna dair bu bölüme kadar altı ayet-i kerimeyi tahlil ettik. Daha başka ayet-i kerimeler de var. Ancak yolumuz uzun. Daha bu konudaki hadis-i şerifleri göstereceğiz. Sonra sahabe efendilerimizin uygulamasına bakacağız. Daha sonra bu konudaki icmayı, yani İslam alimlerinin ittifakını beyan edeceğiz. En sonunda da tevessülü inkar edenlerin sözlerine cevap vereceğiz. Yani yolumuz uzun!..

Bu sebeple, bu delille birlikte artık Kur'an'ın kapısını kapatıyor ve hadis-i şeriflerin kapısını açıyoruz. Dersimizin bundan sonraki bölümünde, tevessülü, hadis-i şeriflerle ve sahabe efendilerimizin uygulamalarıyla ispat edeceğiz.

Tevessülü inkar edenler: *"Eğer tevessül caiz olsaydı, sahabeler tevessül ederdi, halbuki onlar tevessül etmemişler."* diyorlar. İşte bundan sonraki bölümde, sahabeler tevessül etmiş mi etmemiş mi bunu göstereceğiz.

Her zaman dediğimiz gibi inayet ve tevfik Allah'tandır. Bir sonraki bölümde görüşünceye kadar Allah'a emanet olunuz.

TEVEŞSÖLÜN HAK OLDUĞUNA DAİR HADİS- LERDEN DELİLLER

Eserimizin bu bölümüne kadar teveşsölü, Kur'an'ın ayetleriyle ispat ettik ve Kur'an ayetleri üzerinde tahliller yaptık. Şimdi ise teveşsölü, hadis-i şeriflerle ispat edecek ve hadis-i şerifleri kaynaklarıyla inceleyeceğiz.

1. Hz. Âdem (as)'ın Peygamber Efendimiz (asm)'i Aracı Yapması

Göstereceğimiz ilk hadis, Hz. Ömer'in naklettiği şu hadis-i şeriftir:

كَأَنَّمَا أَفْتَرَفَ آدَمُ الْخَطِيئَةَ Hz. Âdem (as) hatayı işlediğinde, قَالَ يَا رَبِّ dedi ki, ey Rabbim! أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ لَمَّا عَفَرْتُ لِي Muhammed'in hakkı için senden beni affetmeni istiyorum.

وَكَيْفَ Bunun üzerine Allah Teala dedi ki, يَا آدَمُ Ey Âdem, عَرَفْتَ مُحَمَّدًا وَلَمْ أَخْلُقْهُ Ben daha onu yaratmamışken sen Muhammed'i nasıl bildin? قَالَ يَا رَبِّ Hz. Âdem dedi ki, Ey Rabbim! لَمَّا خَلَقْتَنِي بِيَدِكَ وَنَفَخْتَ فِيَّ Şüphesiz sen beni -kudret- elinle yaratıp bana ruhundan üflediğinde, رَفَعْتُ رَأْسِي başımı kaldırdım, قَرَأْتُ عَلَى قَوَائِمِ الْعَرْشِ مَكْتُوبًا ve arşın direkleri üzerinde şöyle yazılı gördüm, لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ، مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur ve Muhammed Allah'ın resulüdür. فَعَلِمْتُ Bunun üzerine bildim ki, أَنْتَ لَمْ تُضِفْ إِلَى إِسْمِكَ إِلَّا أَحَبَّ الْخَلْقِ إِلَيْكَ Şüphesiz sen, kendi isminin yanına ancak kullarından en çok sevdiğinin ismini katarsın.

صَدَقْتَ يَا آدَمُ Bunun üzerine Allah Teala da dedi ki: doğru söyledin ey Âdem, إِنَّهُ لِأَحَبُّ الْخَلْقِ إِلَيَّ Şüphesiz O, kullarımın bana en sevgilisidir. اُدْعُنِي بِحَقِّهِ onun hakkıyla -yani onun hürmetine- dua et, فَقَدْ وَلَوْلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتُكَ eğer Muhammed olmasaydı seni yaratmazdım...

Gördüğünüz gibi, Hz. Âdem, Peygamberimiz (asm) ile teveşsöl ediyor ve O'nun hürmetine af diliyor. Allah Teala da "Onun hakkıyla dua et." diyerek, Peygamberimiz (asm) ile teveşsöl etmesini emrediyor...

Şimdi bu hadis-i şerifin kaynaklarını inceleyelim:

Bu hadis-i şerifi; **Hakim** "*Müstedrek*"te sahih olarak nakletmiştir.

İmam Suyuti, "*Hasâis-i Nebeviye*" isimli eserinde sahih olarak rivayet etmiştir.

İmam Beyhaki ki, "*Delail-i Nübüvve*" isimli eserinin başında, mevzu yani uydurma hadisleri rivayet etmediğini belirtmiş ve bu eserinde mezkur hadisi rivayet etmiştir.

İmam Kastalâni ve **Zürkânî** bu hadisi, "*Mevahib-i Leduniyye*" isimli eserlerinde nakletmiştir.

İmam Subki, "*Şifai-s Sikam*"da İmam Taberani, "*Evsat*"ta; "Şeyhülislam Belkini "*Fetavâ*"sında; İbnü-l Cevzi "*Vefa*" isimli eserinde; İbni Kesir "*Bidaye*" isimli eserinde bu hadisi nakletmişlerdir.

Ebu Cafer Hazretleri, Peygamberimiz (asm)'in huzurunda dua ederken, Peygamberimiz (asm)'in kabrine yönelmenin hükmünü İmam Malik'ten sorduğunda, İmam Malik Hazretleri bu hadis-i şerife dayanarak ona şöyle cevap vermiştir:

"Resulullah (asm), senin ve baban Âdem'in kıyamet günü vesilesi iken, niçin yüzünü ondan dönüyorsun?.."

İşte naklettiğimiz bu hadis-i şerifin senedi bu kadar sahihtir. Zikrettiğimiz hadis alimleri bu hadisin sıhhatinde ittifak etmişlerdir.

Aynı zamanda bu hadis, gaibte olanla, yani huzurda olmayanla tevessül edilebileceğine de delildir. Çünkü Hz. Âdem (as), Peygamberimiz (asm)'in ismiyle tevessül ettiğinde, daha Peygamberimiz yaratılmamıştı.

Demek hayatta olmayan kimseyle tevessül caizdir ve bunu ilk yapan Hz. Âdem (as)'dir.

Burada bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

Şu sabit bir kaidedir ki: Bir fende veya ilimde, münakaşaya sebep

olan bir meselede, o fennin ve ilmin dâhilerinin sözü geçer. O ilimden olan küçük birinin sözü, o ilimden olmayan büyük bir dâhinin sözüne tercih edilir. Mesela, bir hastalığın keşfinde ve tedavisinde küçük bir doktorun sözü; tıp ilminden olmayan bir dâhinin sözüne tercih edilir. Bu, değişmez bir kaidedir.

Burada meselemiz hadistir. Bir sözün, Peygamber Efendimiz (asm)'e ait olup olmadığı hususunda söz hakkı, ezberinde yüz binlerce hadis olan hadis hafızlarına ve bu ilmin dâhi ulemasına aittir. Başkasının sözünün, onların sözü yanında sivrisineğin vızıltısı kadar kuvveti yoktur!..

Dolayısıyla, hadis ilmini bilmeyen hadis inkarcılarının, nefislerini kaynak kabul ederek bir hadise "uydurma" demelerinin hiçbir kıymeti yoktur. Bu uzun mesele hakkında inşallah ileride hususi bir çalışma yapacağız. Hadis inkarcılarına asıl sözümüzü o eserde söyleyeceğiz.

Burada bu kadarla yetinelim ve şimdi **tevessülü inkar edenlere bazı sorular soralım:**

Başta *Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı* olarak tevessülü inkar edenler diyorlar ki: "Tevessül şirkdir, araya Peygamberi bile koyamazsınız."

Biz şimdi onlara soruyoruz: Hz. Âdem'in, Peygamber Efendimiz (asm) ile tevessül ettiğine dair naklettiğimiz hadis-i şerifi duyduunuz. Bu hadisi, hadis ilminin dâhileri olan **Hakim, İmam Suyuti, İmam Beyhaki, Kastalâni, Zürkâni, İmam Subki, İbni Kesir, İmam Taberani, İbnü-l Cevzi, İmam Malik** ve daha birçok alim nakletmiş.

Bütün bu alimler, bu hadisin sahih olduğunda ittifak etmişler. Şimdi bize cevap verin:

- Size göre bu alimler yalan mı söylemiş? Hata mı etmiş? Uydurma olan bir sözü sahih mi zannetmiş? Yoksa Peygamberimize bilerek mi iftira etmiş? Onların sahih kabul ettiği bu hadise, siz hangi ilminizle uydurma diyorsunuz?

- Yoksa onlardan daha mı alimsiniz? Hadis hafızı olabilmek için en az 100.000 hadis-i şerifi senetleriyle bilmek gerekir. Sizin ezberinizde 100.000 değil, yüz hadis var mı? Neyinize güvenerek İmam Suyuti'ye, İmam Beyhaki'ye, İmam Taberani'ye ve diğerlerine iftira atıyorsunuz?

Şimdi de bizi insafla dinleyen kardeşlerime soruyorum:

Hadis ilminin hafızları ve dâhilerinin sözü yanında, Mustafa İslamoğlu'nun, Abdülaziz Bayındır'ın veya Mehmet Okuyan'ın sözleri kaç para eder? Bunların sözü, o alimlerin sözünün önüne geçebilir mi? Bırakın önüne geçmeyi, bunların sözü, hadis ilminde kayda alınır mı?

Şimdi bunların peşinden gidenler, kimi kime tercih ettiğine dikkat etsin. Bir tarafta hadis ilminin dâhi uleması, diğer tarafta ezberinde yüz hadis bile olmayan bunlar. Biz hadis ilminin hafızlarının sözünü tercih ediyoruz. Artık kim kimi tercih ederse etsin, hidayet ve tevfik Allah'tandır...

2. Peygamber Efendimiz (asm)'in Sahabeye Teves-sül Etmelerini Emretmesi

Tevessülü inkar edenler, "Sahabeler tevessül yapmamıştır." diyorlar. Nakledeceğimiz bu İkinci Hadis-i Şerif, sahabelerin tevessül yaptığını göstermekte ve "Sahabeler tevessül yapmamıştır." sözünün ne kadar yalan olduğunu ortaya koymaktadır. Hadis-i şerifi, Osman İbni Huneyf Hazretleri nakletmiştir. O şöyle diyor:

أَنَّ رَجُلًا ضَرِيرَ الْبَصَرِ أَتَى النَّبِيَّ Görme özürlü bir adam Nebi (asm)'a geldi, **وَقَالَ** ve dedi ki, **أَدْعُ اللَّهَ أَنْ يُعَافِيَنِي** "Allah'ın beni iyileştirmesi için dua et." Bunun üzerine Efendimiz (asm) dedi ki: **إِنْ شِئْتَ دَعَوْتُ** "Eğer istersen dua ederim," **وَإِنْ شِئْتَ صَبَرْتُ** "eğer istersen sabret." **فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ** "Bu -yani sab-retmen- senin için daha hayırlıdır." Bunun üzerine adam: **فَادْعُهُ** "Dua et." dedi. Peygamber Efendimiz (asm) ona güzelce abdest almasını ve iki rekat namaz kıldıktan sonra şu duayı yapmasını emretti:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ "Ey Allah'ım, şüphesiz ben senden, rahmet nebisi olan Peygamberin Muhammed ile istiyor ve onunla sana yöneliyorum, **يَا مُحَمَّدُ** Ey Muhammed, **إِنِّي تَوَجَّهْتُ بِكَ إِلَى رَبِّي فِي**

حَاجَتِي هَذِهِ لِنَقْضِي bu ihtiyacımın yerine getirilmesi için seninle Rabbime yöneldim, **اللَّهُمَّ فَسَّغُهُ فِيَّ** Ey Allah'ım, onu benim hakkımda şefaâtçi kıl.

Bir daha dikkat edin, Peygamber Efendimiz (asm), ona nasıl dua etmesini emrediyor:

"Ey Allah'ım, şüphesiz ben senden, rahmet nebisi olan Peygamberin Muhammed ile istiyor ve onunla sana yöneliyorum. Ey Muhammed, bu ihtiyacımın yerine getirilmesi için seninle Rabbime yöneldim. Ey Allah'ım, Onu benim hakkımda şefaâtçi kıl!.."

Bakın, âmâ sahabeye, kendisiyle tevessül etmesini bizzat Peygamber Efendimiz (asm) emrediyor. Hadis-i şerifin ravisi İbni Huneyf diyor ki:

"Bu zat gitti, biz daha Resulullahın huzurundan ayrılmamıştık ki tekrar geldi, baktık ki gözleri iyi olmuş!.."

Şimdi bu hadis-i şerifin kaynaklarını inceleyelim:

İmam Tirmizi Hazretleri bu hadis hakkında şöyle der: *"Bu, hasen, sahih bir hadistir. Biz onu Ebu Cafer Hatmi tarikinden bilmekteyiz."*

Ebu İshak, bu hadisin sahih olduğunu söylemiştir.

Yine **Hakim**, hadisin sahih olduğunu söylemekte ve **Zehebi** ona muvafakat etmektedir.

Buhari *"Târihu-l Kebir"* isimli eserinde bu hadisi nakleder.

İbni Mace bu rivayeti sahih bulur.

İmam Nesei, İbni Hibban, Ebu Nuaym, İmam Beyhaki ve Münzirî gibi birçok hadis hafızı, bu rivayetin sahih olduğunu söyler.

Yani bu kadar muhaddis, bu hadisin sıhhatinde ittifak etmişlerdir.

Burada bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

Bu hadis-i şerifteki mühim nokta, âmâ sahabeye öğretilen, **"Peygamberin ile sana yöneliyorum."** duasıdır. Burada, Hz. Peygamber (asm)'in olmadığı bir mekandan seslenme vardır. Ayrıca

hadisin açık beyanıyla, Peygamberimiz (asm)’in duasıyla tevessül edilmemiş, bizzat Peygamberimiz’in zatıyla tevessül edilmiştir. Bunun delili, "Ey Muhammed, ben senin ile Rabbime yöneldim." denmiş; "Peygamberin duasıyla yöneldim." denmemiştir.

Demek bu hadiste, **tevessülün iki çeşidine işaret vardır. Şöyle ki:**

Âmâ zat, Peygamber Efendimiz (asm)’in Allah katındaki değerini biliyordu. Bu sebeple ona gidip kendisi için dua etmesini isteyerek tevessülün çeşitlerinden birini yaptı. Peygamberimiz (asm) de ona öğrettiği duayla, caiz olan tevessüllerden diğerini tatbik ettirdi. Yani ona eve gidip, **Peygamberimiz (asm)’in olmadığı o mekanda, onun adını anarak dua etmesini söyledi.** Bu sahabe de evinde, Resulullah’ın olmadığı o yerde, ona tevessül ederek dua etti ve neticede matlubuna nail oldu.

Demek bu hadis, sadece tevessülün caiz olduğuna değil; aynı zamanda, **gaibde olana tevessül** edilebileceğine de delildir.

Ayrıca hadisin bir rivayetinde şu ziyadelik vardır:

وَإِنْ كَانَتْ حَاجَةً فَاَفْعَلْ مِثْلَ ذَلِكَ "Eğer bir ihtiyaç olursa, bunun gibi yap." Bu ziyadeyi, **İbni Ebi Heysem** sahih bir senetle rivayet etmiştir.

Bu ziyadeliğe göre, bu dua sadece o an için geçerli olmayıp, bütün ihtiyaçlar için, her vakit yapılabilecek bir duadır. Bu sebeple, hadisin ravisi olan Osman İbni Huneyf, **Peygamberimiz (asm)’in vefatından sonra insanlara bu duayı öğretmiş ve ihtiyacı olanların bu duayla Peygamberimize tevessül etmesini nasihat etmiştir.**

İmam Taberani, Hz . Osman'ın halifeliliği zamanında, İbni Huneyf'ten bu duayı öğrenen kişinin, bu duayla matlubuna nasıl nail olduğunu "*Mu'cemu'l-Kebir*" isimli eserinde uzunca zikreder.

Bu hadis-i şerif hakkında söylenecek daha çok söz var. Biz daha fazla uzatmayıp hadisin tahlilini burada kesiyor ve tevessülü inkar edenlere bazı sorular sormak istiyoruz:

Başta Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan,

Bayraktar Bayraklı olarak, teveşülü inkar edenler diyorlar ki: "Teveşül şirktir, araya Peygamberi bile koyamazsınız."

Biz şimdi onlara soruyoruz:

Peygamberimiz (asm), âmâ olan sahabeye kendisiyle teveşül etmesini emretmiş; bu sahabe de evine giderek Peygamberimiz (asm)'in zatıyla teveşül etmiştir. İmam Tirmizi, Ebu İshak, Hakim, Zehebi, İmam Buhari, İbni Mace, İmam Nesei, İbni Hibban, Ebu Nuaym, İmam Beyhaki ve Münzirî gibi birçok hadis hafızı, bu rivayetin sahih olduğunu söylemiş ve bu hadisin sıhhatinde ittifak etmişlerdir.

- Siz kim oluyorsunuz da bu kadar alimin sahih kabul ettiğı bir hadisi görmemezlikten geliyorsunuz? Onların sahih kabul ettiğı bu hadise, siz hangi ilminizle karşı çıkıyorsunuz? Yoksa onlardan daha mı alimsiniz?

- Ezberinde yüz binlerce hadis olan bu alimlere hangi ilminizle muhalefet ediyorsunuz? Yoksa onlar hata etmiş de doğrusunu siz mi bulmuşsunuz?

- Hadis ilminin yıldızları olan İmam Buhari, İbni Mace, Tirmizi ve diğerlerinin sözü yanında sizin sözünüzün ne kıymeti olur, bunu hiç düşünmüyor musunuz?

Şimdi de bizi insafla dinleyen kardeşlerime soruyorum:

- Hadis ilminin hafızları ve dâhilerinin sözü yanında, Mustafa İslamoğlu'nun, Abdülaziz Bayındır'ın veya Mehmet Okuyan'ın sözleri kaç para eder? Bunların sözü, o alimlerin sözünün önüne geçebilir mi? Bırakın önüne geçmeyi, bunların sözü, hadis ilminde kayda alınır mı? Bunların sözüyle amel edilir mi?

Şimdi bunların peşinden gidenlere sesleniyorum: Kimi kime tercih ettiğimize dikkat edin!.. Bir tarafta hadis ilminin dâhi uleması, diğer tarafta ezberinde yüz hadis bile olmayan bunlar!..

Bizden uyarması: Eğer bunların sözünü tercih etmeye devam ederseniz, ahirette çok pişman olursunuz. Gelin bu hatadan vazgeçin ve hadis ilminin hafızlarının sözünü onların sözüne tercih edin. Bizden uyarması, hidayet ve tevfiğ Allah'tandır...

3. Peygamber Efendimiz (asm)'in Kendinden Önceki Peygamberlere Tevessül Etmesi

Tevessülün caiz olduğuna dair nakledeceğimiz bu **Üçüncü Hadis-i Şerifte**, bizzat Peygamber Efendimiz (asm)'ın, diğer peygamberle tevessül ettiğini göstereceğiz. Enes bin Malik Hazretlerinin rivayet ettiği bu hadis-i şerifi İmam Taberani "*Mu'cemu'l-Kebir*" ve "*Evsat*"da; Heysemi, "*Mecmau-z Zevaid*"da; Ebu Nuaym da "*Hilyetü'l-Enbiya*"da zikretmişlerdir. **Hadis-i şerif şöyledir:**

Haşim oğlu Esed kızı Fatıma (ra) vefat edince, Peygamberimiz (asm) Üsame İbni Zeyd'i, Eyyüb el-Ensari'yi, Hz. Ömer'i ve bir köleyi kabrini kazdırmak için çağırttı. Onlar kabrini kazarlarken kabrin lahid denilen kısmına gelince, Peygamberimiz (asm) eliyle onun lahdini kazdı, toprağını eliyle çıkardı ve kazma işi bitince kabrin içine girerek şöyle dedi:

O، وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، O Allah ki, diriltir ve öldürür، اَللّٰهُ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ، ölümsüz olan diridir، اِغْفِرْ لَأُمِّي فَاطِمَةَ بِنْتِ اَسَدٍ، Esed'in kızı Fatıma annemi affet، وَتَقَنَّهَا حُجَّتَهَا، Ona hüccetini telkin et، yani vereceği cevabı öğret، وَوَسَّعْ عَلَيْهَا مَدْخَلَهَا، gireceği yeri ona genişlet... (Hadisin bu bölümüne dikkat!)، بِحَقِّ نَبِيِّكَ وَالْأَنْبِيَاءِ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِي فَإِنَّكَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، Nebinin ve benden önceki nebilerin hakkı için، bunu yap. Şüphesiz sen، merhamet edenlerin en merhamet edenisin...

Gördünüz mü Peygamber Efendimiz (asm) duasında ne diyor?.. Diyor ki: "Nebinin ve benden önceki nebilerin hakkı için..." Yani Peygamberimiz (asm), kendinden önceki peygamberlere tevessül ediyor. Hani tevessül caiz değildi?!

Ayrıca bu hadis-i şerif, gaibte olana tevessül edilebileceğine de delildir. Zira Peygamberimiz (asm)'ın, kendileriyle tevessül ettiği peygamberler vefat etmişlerdir.

O halde vefat edenlerle de tevessül edilebilmektedir. Onların ölmüş olması, kendileriyle tevessül edilmesine mani değildir.

Şimdi bu hadis-i şerifin kaynaklarını inceleyelim ve hadis

hafızlarının bu hadis hakkındaki sözlerini işitelim:

İbni Hibban ve **Hakim** Hazretleri, hadis-i şerifin ravisi olan Ravh İbni Salah'ı hadiste güvenilir görür. O halde hadis, İbni Hibban ve Hakim'in görüşlerine göre sahihtir. O Hakim Hazretleri ki, hadiste zamanın insanların imamıydı; cerh, tadil, ilel ve hadis ilimlerinin hepsinde tam bir marifet sahibiydi. İşte bu Hakim, "**Bu hadis sahihtir.**" diyor. Onun bu sözü yanında, zamanımızın hadis inkarcılarının sözü kaç para eder.

Ayrıca bu hadisi, **İbni Abdilberr**, **İbni Abbas'tan**, **İbni Ebi Şeybe** de **Hz. Cabir'den** nakletmişler; **Deylemi** ve **Ebu Nuaym** da ayrı ayrı rivayette bulunmuşlardır. **İmam Taberani** Hazretleri "*Mu'cemu'l-Kebir*" ve "*Evsat*" da; **Heysemi** de "*Mecmau-z Zevaid*" de zikretmişlerdir...

İşte bu hadis-i şerif, bu kadar çok hadis alimi tarafından nakledilmiştir ve sahih kabul edilmiştir.

Tevessülü inkar edenler, bu hadis karşısında söyleyecek bir söz bulamayınca, "*Hadis zayıftır.*" sözünü uydurmuşlardır. Onların bu sözüne cevabımız şudur:

Tevessülü inkar edenler naklettiğimiz hadise zayıftır derler. Biz de onlara deriz ki: Hadi zikrettiğimiz hadis hafızlarının görüşlerini bir kenara bırakalım ve sizin dediğiniz gibi hadis zayıf olsun. Ancak **Ahmed bin Hanbel** ve **Ebu Davud es-Sicistani'ye** göre, başka hadis bulunmadığı takdirde ahkama ait meselelerde zayıf hadisle amel edilir. Madem zayıf hadisle amel caizdir; o halde sizin "*Bu hadis zayıftır.*" sözünüz, bu hadisi hükümden düşürmez.

Kaldı ki, zikrettiğimiz hadis hafızları bu hadisin sahih olduğunu belirtmişler ve eserlerinde nakletmişlerdir. O halde kaçacak hiçbir yeriniz yok. Hakikate gözünüzü kapamakla sadece kendinize gece yaparsınız; yoksa hakikat güneşini, göz kapamakla söndüremezsiniz.

Burada bir noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

Konu münasebetiyle şu noktayı izah etmek istiyoruz: Kabirlere

giderek, "**Bana çocuk ver, eş ver, iş ver...**" şeklinde istekte bulunmak, kabirlere çaput bağlamak, bizzat kabrin kendisine kurban kesmek, kabre karşı secde etmek gibi işler elbette sakıncalıdır ve yanlıştır. **Böyle hareketler kişiyi şirke düşürür.**

Kişi ilk önce, tevessül ettiği kişinin, Allah'ın dilemesi olmadan hiçbir şeyi yapmaya gücü olmadığını bilmelidir. Bunu bildikten sonra, kabirde yatanın hürmetine istemek veya kabirde yatandan dua istemek caiz olur.

Kabirdekilerin dua edebileceğine Peygamber Efendimiz (asm)'in şu hadis-i şerifi delildir:

"Benim hayatım sizler için hayırlıdır, siz bize anlatırsınız biz de size anlatırız. Öldüğüm zaman, ölümüm de sizler için hayırlıdır. Amelleriniz bana arz olunur. Hayrı görürsem hamd ederim, şerri görürsem sizler için Allah'tan mağfiret dilerim."

Bu hadis-i şerifteki, **وَإِنْ رَأَيْتَ شَرًّا اسْتَغْفِرْتُ اللَّهَ لَكُمْ** "**Eğer şerri görürsem, sizler için Allah'tan mağfiret dilerim.**" ifadesi, peygamberlerin ölü de olsalar dua ettiklerine delildir.

Bu hadis-i şerif, **Heysemi'nin "Mecmeu'z-Zevaid"** adlı kitabında yer almaktadır. Heysemi hadisi Bezzar'ın rivayet ettiğini ve senedinde yer alan ravilerin sahih olduğunu belirtmiştir.

Şimdi tevessülü inkar edenlere bazı sorular soralım:

Başta *Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı* olarak tevessülü inkar edenler diyorlar ki: "*Tevessül şirktir, büyük günahtır, araya Peygamberi bile koyamazsınız.*"

Biz şimdi onlara soruyoruz: Hadis-i şerifte gördünüz; Peygamberimiz (asm) Allah'tan isterken bazen tevessül ediyor. Ölmüş peygamberleri aracı kılıp, onların faydasını umuyor.

- *Peygamberimiz (asm)'in yaptığını biz niye yapmayalım ve ona caiz olan, bize niye caiz olmasın?*

- Eğer tevessül caiz olmasaydı, hiç Peygamberimiz (asm) ölmüş peygamberlere tevessül eder miydi?

Ayrıca **İkinci Hadis-i Şerifte**, Peygamberimiz (asm)'in öldükten sonra hamd ettiğini ve ümmeti için af dilediğini işittiniz. Demek peygamberler kabirlerinde dua ediyorlar. Eğer peygamberler öldükten sonra dua edebiliyorsalar, elbette peygamberlerin varisleri olan evliya ve alimler de derecelerine göre kendisinden dua isteyenlere dua edebilmektedir. Bunda garipsenecek hiçbir şey yoktur. Ölüm bizler için bir son, bir yokluk değildir ki, bunu inkar edelim. **Ölüm, kabir kapısıyla başka bir aleme geçmek için bir terhistir.**

Dolayısıyla, Allah dostu kulların, izni ilahi ile kabirlerinde dua etmesi son derece makuldür ve hadsiz vukuatla vakidir. Sözü daha fazla uzatmaya gerek de yoktur.

4. Peygamber Efendimiz (asm)'in Issız Bir Yerde Sıkıntıya Düştüğümüzde "Ey Allah'ın Kulları, Yardım Edin." Diye Tevessülü Emretmesi

Tevessülün caiz olduğunu beyan eden hadis-i şerifleri nakletmeye devam ediyoruz. Bu Dördüncü Bölümde, **mana cihetiyle birbirine benzeyen üç hadis-i şerifi** nakledeceğiz:

Birinci Hadis-i Şerifimizi, İbni Abbas Hazretleri rivayet etmiştir. Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

شُـٰهُـٰدَةُ اَللّٰهِ فِي الْاَرْضِ سِوَى الْمَلَائِكَةِ ! إِنَّ لِلّٰهِ مَلَائِكَةً فِي الْاَرْضِ سِوَى الْمَلَائِكَةِ Bu melekler, ağaçlardan düşen yaprakları yazarlar, فَإِذَا أَصَابَ أَحَدَكُمْ عَرَجَةٌ بِأَرْضٍ فَلَاةٍ، eğer sizden birine çöl arazisinde bir aksaklık isabet ederse, فَلْيَنَادِ şöyle seslensin, يَا عِبَادَ اللَّهِ اغِيثُوا "Ey Allah'ın kulları, yardım edin."

Peygamber Efendimiz (asm), ıssız bir yerde sıkıntıya düştüğümüzde nasıl seslenmemizi emrediyor: يَا عِبَادَ اللَّهِ اغِيثُوا "Ey Allah'ın kulları, yardım edin..."

Şimdi soruyorum: Böyle dua etmek, tevessül değil midir?

Naklettiğimiz bu hadis-i şerif hakkında İbni Hacer Hazretleri şöyle der: *"Bu hadisin isnadı sahihtir."* **es-Sehavi**, hadisin hasen olduğunu söyler. **el-Heysemi**: *"Ravileri güvenilirirdir."* der.

Hadis alimlerinden hiçbiri bu hadise itiraz etmemişlerdir.

Ahmed ibni Hanbel'in oğlu Abdullah şöyle der: Babamdan işittim, şöyle dedi:

"Yaya olarak yaptığım haclardan birinde yolumu kaybettim. 'Ey Allah'ın kulları, bana yardım edin.' demeye başladım. Ben böyle demeye devam ederken birden yolumu buluverdim."

Bu hadiseyi İmam Beyhaki ve İbni Asakir sahih bir isnatla nakletmişlerdir. **İmam Taberani**: *"Bu denenmiştir."* der.

İmam Nevevi de bunu, yani sıkıntıya düştüğünde **"Ey Allah'ın kulları, yardım edin."** demeyi tecrübe ettiğini beyan eder ve şöyle der:

"Benim de aralarında bulunduğum bir cemaatte hayvan kaçmaya başladı. Yardım isteme lafzını söyledim; benim bu sözümünden sonra hayvanlar durdular."

Şimdi tevessülü inkar edenlere şu soruyu sormak istiyoruz:

Başta *Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan ve Bayraktar Bayraklı* olarak tevessülü inkar edenlere şu soruyu soruyoruz:

Ahmed ibni Hanbel ve İmam Nevevi Hazretlerinin kendi ifadelerinden öğrendik ki, sıkıntıya düştüklerinde **"Ey Allah'ın kulları, yardım edin."** diyerek yardım istemişlerdir.

- Şimdi, onlar yardım istedi diye şirke mi düştü, müşrik mi oldu? Onları şirkle itham edebilir misiniz?

- Ahmed ibni Hanbel'e ve İmam Nevevi'ye müşrik diyebilir misiniz?

Bakın, biraz önce zikrettiğimiz:

"Eğer sizden birine çöl arazisinde bir aksaklık isabet ederse, 'Ey Allah'ın kulları, yardım edin.' diye nida etsin."

hadisini, sizin tevessülü inkarda imamınız olan İbni Teymiye bile kabul etmiş, ve sünnete uygun duaları yazdığı "*el-Kelimu't-Tayyib*" isimli eserinde bu hadisi zikretmiştir. İbni Teymiye, bu hadiste gösterildiği gibi dua etmenin sünnet olduğunu söylemektedir. Demek, İmamınız olan İbni Teymiye dahi bu hadisi inkar edememiş. *Bu hadisi inkar edememek, tevessülü kabul etmek değil midir?*

Yoksa siz şimdi şöyle mi diyorsunuz:

"Hadiste geçen, 'Ey Allah'ın kulları, yardım edin.' ifadesiyle, kendisinden yardım istememiz emredilenler meleklerdir. Meleklerle tevessül caizdir; ama diğer kullara tevessül caiz değildir."

Eğer böyle diyorsanız, biz de diyoruz ki:

Hadi diyelim ki, kendisinden yardım istenilmesi emredilenler meleklerdir. İyi de meleklerle tevessül caiz oluyor da diğer salih kullara tevessül niçin caiz olmuyor? Arada ne fark var? Melekler de Allah'ın kulu; peygamberler ve evliyalar da Allah'ın kulu. Meleklerle tevessül edilebilirken, salih kullara niçin tevessül edilmesin?

Yardıma Allah'tan bildikten sonra, meleklerden de yardım istenir, Allah'ın salih kullarından da. Yeter ki, onları yardıma göndere-nin Allah Teala olduğunu bilelim.

Bu hadis-i şerifin tahlilini burada tamamlayalım ve şimdi aynı ma-nayı ifade eden İkinci Hadis-i Şerifimize geçelim:

Şimdi İkinci **Hadis-i Şerifimizi nakledelim:**

Bu hadis-i şerifin ravisi Utbe b. Gazvan Hazretleridir. Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyurdu:

أَوْ أَرَادَ أَحَدُكُمْ عَوْنًا وَهُوَ إِذَا أَصَلَ أَحَدُكُمْ شَيْئًا Sizden birisi bir şey kaybederse, **يَا عِبَادَ اللَّهِ اغِيثُونِي يَا عِبَادَ اللَّهِ اغِيثُونِي** veya yanında arkadaşı olmayan bir yerde yardım dilerse , **فَلْيَقُلْ** şöyle desin, **Ey Allah'ın kulları bana**

yardım edin, Ey Allah'ın kulları bana yardım edin. فَإِنَّ لِلَّهِ عِبَادًا لَا تَرَاهُمْ
Çünkü Allah'ın bazı kulları vardır ki, biz onları göremeyiz.”

Şimdi sorumuz şu: Peygamber Efendimiz (asm) bu hadiste bizlere neyi emrediyor? Bizlere, bir şeyi kaybettiğimizde veya arkadaşımızın olmadığı bir yerde yardım dilediğimizde, **"Ey Allah'ın kulları bana yardım edin."** dememizi emrediyor. *Yahu tevessülü inkar edenler, bu hadisi görmüyorlar mı?*

İmam Taberani Hazretleri bu hadisi rivayet eder ve ravilerini güvenilir kabul eder. Büyük hadis ve tefsir alimi olan, **Allame Muhammed b. Allân şöyle der:** *"Bu hadiste geçen 'Allah'ın kulları'ndan maksat, ya melekler ya Müslüman cinler ya da ebdal diye isimlendirilen seçkin velilerdir."*

Tevessülü inkar edenlerin imamı olan **Elbani** dahi bu hadisi reddemiyor ve diyor ki: *"Hadiste geçen 'Allah'ın kulları' melekler olabilir."* Bakın, Tevessülü inkar edenlerin hadiste İmamı olan Elbani: *"Hadiste geçen Allah'ın kulları melekler olabilir."* diyor; o dahi hadisi inkar edemiyor...

Biz de şimdi Elbani'ye ve ona tabi olanlara diyoruz: Hadi diyelim melekler olsun.

İyi de meleklerden istemek ve onlara tevessül etmek caiz oluyor da diğer salih kullara tevessül etmek niçin caiz olmuyor? Arada ne fark var? Meleğin eliyle gelen yardım da bizzat Cenab-ı Hakk'ın izni ve iradesiyle değil midir? Melekleri yardıma gönderen Rabbimiz, salih kulların ruhunu niçin yardıma göndermesin veya gönderemesin?..

- Artık biz, Mustafa İslamoğlu'na, Abdülaziz Bayındır'a, Mehmet Okuyan'a ve diğerlerine daha ne diyelim? İmamlarının dahi inkar edemediği bu hadisler karşısında, hala inat edip tevessülü inkar mı edecekler? Veya onların peşinden gidenler, hala onların peşinden gitmeye devam mı edecekler? Bu kadar bilgiyi işittikten sonra, gönül rahatlığı ile bunu yapabilecekler mi? Yapabiliyorlarsa, elden ne gelir, biz onlar için ancak Allah'tan hidayet isteriz...

Bu videodaki **İkinci Hadis-i Şerifin** tahlilini burada tamamlayalım ve şimdi aynı manayı ifade eden **Üçüncü Hadis-i Şerifimize** geçelim:

Şimdi de Üçüncü Hadis-i Şerife kulak verin, bakın Peygamber Efendimiz (asm) ne diyor. Hadisin ravisi İbni Mesud Hazretleridir. Efendimiz şöyle buyurdu:

" **إِذَا انْقَلَبْتَ دَابَّةً أَحَدِكُمْ بِأَرْضٍ فَلَاةٍ** Sizden birinizin sahrada hayvanı kaçarsa, **قُلَيْبَادٍ** şöyle desin, **يَا عِبَادَ اللَّهِ اِحْبِسُوا ، يَا عِبَادَ اللَّهِ اِحْبِسُوا** 'Ey Allah'ın kulları onu yakalayın. Ey Allah'ın kulları onu yakalayın.' **فَإِنَّ لِلَّهِ حَاضِرًا فِي الْأَرْضِ سَيَحْبِسُهُ** Şüphesiz Allah'ın yeryüzünde hazır bulunan kulları vardır ki, onu yakalarlar."

Bu hadis-i şerifi; **Ebu Yâlä Hazretleri** "Müsned"inde; İbni **Hacer** "Metalibu-l Âliye"de; İmam **Taberani** "Mu'cemu'l-Kebir"de zikretmiştir.

Şimdi, *Ey Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan* ve tevessülü inkar eden diğerleri! **Sizlere soruyorum:**

- Gösterdiğimiz bu kadar ayete ve hadise gözlerinizi mi kapatacaksınız? Hâlâ anlamayacak mısınız ki, yapılması gereken, caiz olan tevessüle haram demek değildir. Yapılması gereken, tevessülün şartlarını öğreterek yanlış tevessülün önüne geçmektir!..

Biz tevessül caizdir derken, her tevessül eden şariat dairesinde tevessül ediyor, demiyoruz. Yardımı, Allah'tan değil de tevessül ettiği şahıstan bilenler ya da tevessül ettiği şahsın, bizzat malik-i hakiki olduğunu zannedenler elbette vardır. Ve bu, büyük bir hatadır.

Lakin bunun önüne geçmenin yolu, tevessüle haram demek değildir. Çünkü tevessüle haram dersiniz, bu hadis-i şerifleri izah edemezsiniz. Yapılması gereken, tevessül edecek olana doğru tevessülü öğretmektir. Bunun başka bir yolu yoktur.

5. Peygamber Efendimiz (asm)'in "Sana Dua Edenlerin Hürmetine ve Bu Yürüyüşüm Hürmetine Senden İstiyorum" Sözü

Tevessülün caiz olduğuna dair nakledeceğimiz bu Beşinci Hadis-i

Şerifte, Peygamber Efendimiz (asm) bizlere, tevessül ederek dua etmemizi öğretmektedir.

Ebu Said el-Hudri Hazretlerinin rivayet ettiği bu hadis-i şerifi, İbni Mace "*Mesacid*"de; Ahmed İbni hanbel "*Müsned*"de; İbnu Huzeyme "*Et-Tevhid*" de; İbnu-s Sünni "*A'meli-l yevmi ve-l leyl*"de; İmam Begavi "*Müsned*"inde ve İmam Beyhaki "*ed-Deavetü'l-Kebir*"de zikretmiştir. Bu hadisi, hadis hafızlarından bir topluluk **hasen** kabul etmiştir. Sözü uzatmamak için bu hadis hafızlarını saymıyoruz.

Bu hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz (asm) şöyle buyurmuştur:

"Her kim evinden namaza çıkarken şöyle dese: 'Ey Allah'ım, senden isteyenlerin senin üzerindeki hakları hürmetine ve bu yürüyüşümün hakkı için senden isterim. Çünkü ben kibir, iftihar, riya ve gösteriş için çıkmadım. Senin gazabından sığınmak ve senin rızanı ummak için çıktım. O halde senden, beni ateşten korumanı ve benim günahlarımı bağışlamanı isterim. Çünkü günahları ancak sen affedersin.' Kim böyle derse, Allah Teala ona cemaliyle yönelir ve yetmiş bir melek onun için istiğfar ederler."

Bizim bu hadis-i şerifte üzerinde duracağımız bölüm şurası:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ السَّائِلِينَ عَلَيْكَ وَ أَسْأَلُكَ بِحَقِّ مَشَائِي "Ey Allah'ım, senden isteyenlerin senin üzerindeki hakları hürmetine ve bu yürüyüşümün hakkı için senden istiyorum..."

Şunu hemen ifade edelim ki: Hiçbir varlığın Allah'ın üzerinde bir hakkı olamaz; ancak Allah'ın bizim üzerimizde hakları olabilir. Hadis-i şerifte geçen haktan murad, hürmettir. Yani: "*Sana dua edenlerin hürmetine ve bu yürüyüşüm hürmetine senden istiyorum.*" demektir.

Şimdi tevessülü inkar edenlere bazı sorular sormak istiyoruz:

Başta Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı olarak tevessülü inkar edenlere şu soruyu soruyoruz: Hadis-i şerifte geçen, "*Dua edenlerin hürmetine istemek*" tevessül değil midir? Bu, elbette tevessüldür...

Bu duada iki çeşit tevessül vardır: *"Yürüyüşümün hürmetine isterim"* denilerek, namaza giderken atılan adımlarla, yani kişinin kendi **ameliyle tevessül** edilmiştir. **"Dua edenlerin hürmetine"** denilerek de dua edenlerle tevessül edilmiş, onların halisane duaları ve samimane yönelişleri, duanın kabulüne vesile kılınmıştır.

Demek tevessülü bize bizzat Peygamber Efendimiz (asm) öğretmektedir. Herhalde tevessül caiz midir, değil midir meselesini, Peygamberimiz (asm) bizden çok daha iyi bilmektedir.

Tevessül caiz olmasaydı, Peygamberimiz (asm) bizlere bu duayı öğretmezdi; madem öğretmiş, o halde tevessül caizdir.

Şunu da ilave edelim; sakın ola, *"Bu hadis uydurmadır."* falan demeyin. Çünkü bu hadis-i şerifi, İbni Mace, **Ahmed İbni hanbel**, İbnu **Hu-zeyme**, İbnu-s Sünni, İmam Begavi, İmam Beyhaki nakletmiş ve hadis hafızlarından bir topluluk bu hadisi **hasen** kabul etmiştir. Onların sözleri yanında sizin sözünüzün kaç para kıymeti var?

Aklı ve insafı olan, hiç sizin sözünüzü, onların sözüne tercih eder mi? Biz asla tercih etmeyiz, elhamdülillah.

6. Peygamber Efendimiz (asm)'in, "Beni Ka'b Kabilesinin Şiir Okuyanı... Bana Seslenip Yardım İstedi." Demesi

Tevessülün caiz olduğuna dair nakledeceğimiz bu **Altıncı Hadis-i Şerifi**, Hz. Meymune validemiz rivayet etmiştir. Peygamber Efendimiz (asm) Hz. Meymune validemizin yanında geceledi. Efendimiz (asm) sonra kalkıp namaz için abdest aldı.

Hz. Meymune validemiz diyor ki:

"O'nu, abdest aldığı yerde üç defa **'Lebbeyk, lebbeyk, lebbeyk.'** ve üç defa da **'Sana yardım edildi, sana yardım edildi, sana yardım edildi.'** derken işittim. O'na: *'Ey Allah'ın Resulü, babam sana feda olsun. Seni üç defa "Lebbeyk", üç defa da "Sana yardım edildi." derken işittim. Sanki bir insanla konuşuyordun, yanında biri mi vardı?'* diye sordum."

"O (asm) dedi ki: **‘Bu, Beni Ka'b kabilesinin şiir okuyanı. Bana seslenip yardım istedi ve Kureyş'in onlara karşı Beni Bekir kabilesine yardım ettiğini iddia etti...’**"

Gördüğünüz gibi, Beni Ka'b kabilesinden bir kişi Peygamberimiz (asm)’den gaybî bir surette yardım diliyor. Peygamber Efendimiz (asm) de uzak bir mesafeden onun sesini, Allah'ın işittirmesiyle duyuyor ve ona: **"Sana yardım edildi."** diyor.

Şimdi bu hadis-i şerifin kaynaklarını inceleyelim:

Bu hadis-i şerifi, **İmam Taberani** ve **Ebu Nuaym Hazretleri** eserlerinde rivayet etmişlerdir. **Heysemi Hazretleri** ve bazı hadis alimleri bu hadisi zayıf bulmuşlardır.

Şimdi burada çok önemli bir noktadan bahsetmek istiyoruz. Bu nokta, çok önemli bir noktadır. **Şöyle ki:**

Bir hadisin zayıf veya sahih kabul edilmesi, hadisin senediyle ilgilidir. Bazı hadis alimleri, hadisin senedindeki bir ravinin hafızasını zayıf görür; ona güvenmez veya başka bir sebepten dolayı hadisi zayıf addeder. Başka bir hadis alimi ise, raviye güvenir; hafızasını kuvvetli bulur ve diğer şartlarla hadisi sahih kabul eder.

Dolayısıyla bir hadisi zayıf kabul etmek, hadisin senediyle ilgili bir durumdur.

Bazı alimlerin, naklettiğimiz hadis-i şerifi zayıf kabul etmesi, bizim meselemizi zayıflatmaz. Çünkü zayıflık emaresi varsa, hadisin senediyle ilgilidir, manasıyla değil!..

Şimdi şunu bir düşünün: Eğer tevessül şirk olsaydı, bu hadisi **İmam Taberani** ve **Ebu Nuaym Hazretleri** nakleder ve kitaplarına alırlar mıydı? Ve hadis alimleri, hadisin üzerinde cerh ve tadil yaparlarmıydı? Eğer tevessül şirk olsaydı, hadise zayıf denmez; uydurma denirdi ve hadis kitaplarında nakledilmezdi. Ne yani, hadis hafızları, şirki tavsiye eden bir hadis üzerinde; sahihtir, zayıftır tartışması mı yapacak?..

Eğer hadisin manası, İslam'ın ruhuna uygun olmasaydı, hadisin

senedine bakılmaksızın hadis reddedilirdi. Ama zayıf diyen dahi hadisi reddetmiyor, sadece senedindeki bazı ravileri zayıf buluyor. Eğer tevessül şirk olsaydı; zayıf diyenler, hadise zayıf demezler; **"Bu hadisteki haber şirktir; bu hadis, hadis olamaz."** derlerdi. Ama kimse böyle dememiş. Hatta bir kısım hadis alimleri, hadisi sahih kabul etmiş ve bu hadisi eserlerinde nakletmiş. Bütün bunlar, tevessülün caiz olduğuna delildir.

Dolayısıyla, tevessülü inkar edenler, gösterdiğimiz hadisi şeriflere **"zayıftır"** diyerek davamızı iptal edemezler. Faraza, naklettiğimiz bütün hadis-i şeriflerin zayıflığını ispat dahi edecek olsalar, yine de davamızı çürütemezler. **Çünkü bir hadisin senedi üzerinde tartışma yapılması, o hadisin manasının İslam'ın ruhuna uygun olduğunu ispat eder.** Eğer tevessül caiz olmasaydı, hadis alimleri bu hadislerin senetleri üzerinde tahlil yapmaz ve topyekün hadisi reddederlerdi. Zira şirk emreden bir hadise, zayıf demekle yetinilmez...

Bu izahlardan sonra, şimdi tevessülü inkar edenlere bazı sorular sormak istiyoruz:

Başta *Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı* olarak tevessülü inkar edenlere şu soruyu soruyoruz:

- *İmam Taberani gibi bir hadis hafızı, bu hadisi "el-Kebir" isimli eserinde rivayet etmiştir. Acaba İmam Taberani, manasında şirk olan bir sözü, hadis diye nakleder mi? O koca imam, tevessülün şirk olup olmadığını sizin kadar bilmiyor mu? Eğer tevessül şirk olsaydı, İmam Taberani bu hadisi eserine alır mıydı?*

- *Yine Ebu Nuaym kitabında nakleder miydi? Onların bu hadisi eserlerine alması, tevessülün caiz olduğuna dair kati bir delil değil midir?*

Daha ne arıyorsunuz!..

Sevgili kardeşlerim, tevessüle dair bu eserimizde önce tevessülün caiz olduğuna dair Kur'an ayetlerini naklettik. Sonra da tevessülü hadis-i şeriflerle ispat ettik. Daha nakledebileceğimiz çokça hadis-i şerif de var.

Ancak yolumuz uzun. Daha bu konudaki sahabe uygulamasına bakacak, bu konudaki icmayı nakledecek ve tevessülü inkar edenlerin sözlerine cevap vereceğiz. Bu sebeple, tevessül hakkındaki diğer hadis-i şeriflere geçmiyor ve altı hadisle yetiniyoruz. Zaten arife işaret yeter, hepsini nakletmeye gerek yoktur.

Şimdi sorulacak soru şu:

- Eğer tevessül caiz olsaydı, sahabeler bunu uygulardı. Acaba sahabe efendilerimiz tevessül etmiş midir?

İşte bundan sonraki konumuz bu: **Sahabelerin tevessülü...** Bir sonraki bölümde, sahabelerin tevessülüne dair örnekler vereceğiz.

SAHABEDEN TEVESSÜL ÖRNEKLERİ

Tevessül caiz midir, değil midir sorumuzu ilk önce Kur'an'a sorduk. Kur'an, ayetleriyle bize "**caizdir**" cevabını verdi. Daha sonra aynı soruyu Peygamber Efendimiz (asm)'e sorduk. Peygamberimiz de hadis-i şerifleriyle aynı cevabı verdi ve "**caizdir**" dedi. Buraya kadar, Kur'an'ın ve Peygamber Efendimiz (asm)'in cevabını okuyoruz.

Şimdi aynı soruyu **sahabe efendilerimize** soracağız. Zira tevessül caizse, sahabelerin bunu uygulamış olması gerekir. Onların uygulaması da bizler için bir hüccettir.

Bazıları, "**Eğer tevessül caiz olsaydı, sahabeler bunu uygulardı. Halbuki sahabeler tevessül etmemiştir.**" diyerek delilsiz, mesnetsiz konuşmaktadırlar. İşte bu bölüm, delilsiz konuşan bu kimselere de tam bir cevap olacaktır.

1. Hz. Ömer'in Peygamberimiz (asm)'in Amcası Hz. Abbas'a Tevessül Etmesi

Sahabelerin tevessül ettiğine dair **ilk örneğimizi**, İmam Buhari Hazretleri, eserinin "**istiska**" bölümünde nakletmiştir. Enes b. Malik Hazretlerinin beyanına göre, Hz. Ömer döneminde, kuraklık yüzünden Müslümanlar kıtlık tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar.

Hiz. Ömer, Peygamberimiz (asm)'in amcası olan Hiz. Abbas'a tevessül ederek şöyle dedi:

اللهم "Ey Allah'ımız", إِنَّا كُنَّا نَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّنَا "Şüphesiz biz sana daha önce Peygamberimiz ile tevessül eder, yani Peygamberimizi vesile kılarak senden istedik", فَتَسْقِينَا "sen de bize yağmur yağdırırdın", وَ إِنَّا نَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِعَمِّ نَبِيِّنَا "Şimdi ise Peygamberimiz'in amcasıyla sana tevessül ediyor, yani senden, Peygamberimiz'in amcasını vesile kılarak istiyoruz", فَاسْقِنَا "O halde bize yağmur yağdır." "

Ravi Hiz. Enes der ki: يُسْقَوْنَ "Onlara yağmur yağdırıldı."

Hiz. Ömer'in duasına bir daha dikkat kesilin:

"Ey Allah'ımız! Şüphesiz biz sana daha önce Peygamberimiz ile tevessül eder, onu vesile kılarak senden istedik. Şimdi ise, Peygamberimiz'in amcasıyla sana tevessül ediyor ve onu vesile kılarak istiyoruz..."

Hani sahabeler tevessül etmemişti, bundan daha açık tevessül olur mu? Bu hadisenin vukuu hususunda hiçbir ihtilaf yoktur. Hatta tevessülü inkâr edenler dahi bu hadiseyi kabul ederler.

Şimdi merak ediyor ve diyorsunuz ki: *Onlar bu hadiseyi kabul ediyorsa, tevessülü nasıl inkâr ediyorlar?*

Şimdi, sorunuza cevap verelim; sorunuzun cevabı şu:

Onlar diyorlar ki, hadiste geçen, إِنَّا نَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِعَمِّ نَبِيِّنَا "Biz sana Peygamberimizin amcasıyla tevessül ediyoruz" sözü, بِدُعَاءِ عَمِّ نَبِيِّنَا "Peygamberimizin amcasının duasıyla tevessül ediyoruz" manasındadır.

Yani onlara göre burada gizli bir "dua" kelimesi vardır. Şimdi onlara soruyoruz:

- Bu ilaveyi nerden çıkarıyorsunuz? Metinde "dua" kelimesi yok. Metinde olmayan kelimeyi, metne nasıl ilave ediyor ve: "Bu mana kastedilmiştir." diyorsunuz. Halbuki bu mana kastedilemez. Niçin kastedilemeyeceğinin sebeplerini isterseniz maddeleyelim:

Birincisi şu: İbni Hacer Hazretleri diyor ki: Zübeyr İbni Bekkar, "*el-Ensab*" isimli eserinde, Hz. Ömer'in tevessülünden sonra, Hz. Abbas'ın dua ediş şeklini şöyle nakleder:

"Ey Allah'ım! Her bela mutlaka bir günah sebebiyle inmiştir ve ancak tövbeyle kaldırılır. Bu topluluk, benim, senin Peygamberine yakınlığımdan dolayı benimle sana yönelmişlerdir. İşte bu günahkar ellerimiz ve perçemlerimiz tövbe ile sana uzanmıştır. Bize yağmur gönder!..."

Şimdi duanın şu kısmına bir daha dikkat edin: **"Bu topluluk, benim, senin Peygamberine yakınlığımdan dolayı benimle sana yönelmişlerdir..."** Demek olay, Hz. Abbas'tan dua istemek değil, onun zatıyla ve Peygamberimize yakınlığıyla Allah'a tevessül etmektir.

Hadisenin, dua istemek değil, Hz. Abbas'a tevessül etmek olduğuna dair **İkinci Delilimiz**, İmam Kevseri'nin, "*Makâlât*" isimli eserindeki şu beyanıdır. O der ki:

"Metinde 'Peygamberimiz'in amcasıyla sana tevessül ediyoruz.' denilirken, buna gereksiz olarak bir muzaf ekleyip '*Peygamberimizin amcasının duasıyla istiyoruz.*' manasına çevirmek, herhangi bir delile dayanmadan konuşmak ve hakikati örtbas etmektir. '**Peygamberimiz'in amcasıyla'** tarzındaki tevessül, Hz. Abbas'ın, Peygamberimize olan yakınlığı ve onun yanındaki konumuyla tevessül manasına gelir. Böylelikle bu tevessül, aynı zamanda, Peygamberimiz ile tevessül demektir."

Bu konudaki **Üçüncü Delilimiz**, İmam Şekvani'nin, "*ed-Dürri'n-Nadid*" isimle eserindeki şu sözüdür. O der ki:

"Peygamber Efendimiz (asm) hayatta iken ona tevessül olmuştur. Vefatından sonra, ondan başkasıyla, sahabenin sükutü icma ile tevessül sabit olmuştur. Çünkü sahabenin hiçbiri, Hz. Ömer'in Hz. Abbas'a tevessülünü yadırgamamıştır."

İmam Şevkani ne diyor, diyor ki:

"Peygamberimiz (asm)'in vefatından sonra, ondan başkasıyla tevessül yapılacağına sahabenin icmaı vardır. Çünkü Hz. Ömer'in Hz. Abbas'a tevessülünü hiçbir sahabe yadırgamamıştır."

Demek olay, Hz. Abbas'tan dua istemek değil, onunla Allah'a tevessül etmektir.

Bu konudaki **Dördüncü Delilimiz de şudur:** Hz. Ömer, Hazreti Abbas hakkında: **"Başınıza gelen bu kuraklık musibeti için, Hz. Abbas'a tevessül ediniz."** demiştir.

Aynî'nin *"Umdetü'l-Karî"*de naklettiğine göre, **"Başınıza gelen bu kuraklık musibeti için Hazreti Abbas'a tevessül ediniz"** ifadesi, **"ondan dua isteyiniz"** manasına gelemmez. Çünkü Hz. Ömer bu cümleyi, Hz. Abbas'tan dua etmesini istedikten sonra halka söylemiştir. O halde **"Ona tevessül edin."** emri, *"Ondan dua isteyiniz."* manasında olamaz.”.

Yine *"Fethu'l-Bari"* isimle eserde; İbni Hacer ve İbni Ruşeyd, **"Hz. Abbas'a tevessül ediniz."** ifadesinin, **"ondan dua isteyin"** manasına gelemeyeceğini beyan etmişlerdir.

Bütün bu izahlardan sonra, tevessülü inkar edenlere şu soruları sormak istiyoruz:

Başta *Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan, Bayraktar Bayraklı* olarak tevessülü inkar edenlere şu soruları soruyoruz:

1. Metinde **"dua"** kelimesi yoktur. Bunu nereden çıkarıyorsunuz?

2. İmam Kevseri: *"Böyle bir ilave, bir delile dayanmadan konuşmak ve hakikati örtbas etmektir."* diyor. Yani İmam Kevseri sizi, delilsiz konuşmakla ve hakikati örtbas etmekle vafediyor, buna ne dersiniz?

3. İmam Şevkani: *"Tevessülde sahabenin sükutü icmaı vardır."* diyor ve Hz. Ömer'in Hz. Abbas'a tevessül etmesine sahabenin itiraz etmemesini buna delil yapıyor. Sahabenin sükûtu sizin için bir delil değil midir?

4. Bizzat Hz. Ömer, sahabelere: "**Hz. Abbas'la tevessül ediniz.**" diye emrediyor. Eğer tevessül şirk olsaydı, Hz. Ömer bunu emreder miydi?.. Hadi -hâşâ- emretti, buna karşı sahabeler hiç sükut eder miydi?

- *Bütün bunlardan sonra, hâlâ tevessülü inkar edecek ve rivayetin metninde olmayan bir kelimeyi, metne ilave edeceksiniz misiniz?*

Bu sorularımızın cevaplarını sizden istiyor ve şimdi, **meselenin başka bir cihetine geçiyoruz:**

Tevessülü inkar edenlerin bir kısmı, tevessülü ispat eden deliller karşısında söyleyecek bir söz ve dayanacak bir delil bulamadıklarından, tevessülü kabul etmeye mecbur oldular; ancak bu sefer de şöyle demeye başladılar:

"Canlıya tevessül caizdir; ölüye tevessül caiz değildir. Hz. Ömer'in Hz. Abbas'a tevessül etmesi, sadece diriye tevessül edilebileceğine ve ölüye tevessül edilemeyeceğine delildir. Çünkü ölüye tevessül caiz olsaydı, Hz. Ömer Hz. Abbas'a değil, Peygamber Efendimize tevessül ederdi..."

Onlar böyle diyorlar. Gerçi bu da bir şey. Bu sözleriyle hiç değilse, hayatta olana tevessülü caiz görmeye kadar gelmişler. Şimdi bize kulak verirlerse, ölüye tevessülün de caiz olduğuna inanırlar.

İbni Abdilberr, Hz. Ömer'in Hz. Abbas'a tevessülünü şöyle açıklar:

"Yeryüzü Hz. Ömer'in devrinde, hicretin on yedinci senesinde şiddetli bir kuraklığa maruz kalmış ve kıtlık olmuştu. Bunun üzerine Hz. Ka'b şöyle dedi: '**Ey müminlerin emiri! İsrailoğullarının başına böyle bir musibet geldiğinde peygamberlerinin yakını ile yağmur isterlerdi.**' Bu söz üzerine Hz. Ömer: '**İşte Resulullahın amcası, babasının benzeri, yani kardeşi ve Haşimoğullarının seyyidi.**' diyerek Hz. Abbas'a gitti ve onu vesile edindi..."

Gördüğünüz gibi olayın gelişimi budur. Hz. Ka'b'ın sözü üzerine Hz. Ömer Hz. Abbas'a gitmiştir. Ayrıca bu hadiseden İmam Kevseri Hazretleri şu hükmü çıkarır:

"Hz. Ömer'in Resulullah'ın zatı ile tevessülü terk edip, Hz. Abbas'ın

zatı ile tevessül etmesi, daha faziletli biri olduğu halde, ondan daha az faziletli biriyle tevessül etmenin caiz olduğunu göstermektedir.”

Demek hadise, ölüye tevessülün caiz olmadığını göstermez, bilakis daha az faziletli olanla da tevessülün caiz olduğunu gösterir. Zaten bundan sonraki misalimizde, sahabelerin Peygamber Efendimiz (asm)’e, ölümünden sonra tevessül ettiğinin örneğini vereceğiz.

Buraya kadar konuştuklarımızı kısaca toparlayacak olursak:

Hiz. Enes'in rivayetiyle, Hiz. Ömer, Peygamberimiz (asm)’in amcasına yağmur için tevessül etmiş ve sahabe efendilerimizden hiçbirini buna itiraz etmemiştir. **Bu, sahabe efendilerimizin tevessülü kabul ettiğine dair sükutî bir icmadır.**

2. Bilal İbni Haris’in Peygamber Efendimiz (asm)’in Kabrine Gelerek Yağmur İçin Tevessül Etmesi

Sahabe Efendilerimizin tevessül ettiğine dair vereceğimiz **ikinci örnek**, Malik ed-Dar tarafından nakledilmiştir. O şöyle anlatıyor:

Hiz. Ömer devrinde halk şiddetli bir kuraklığa maruz kalmıştı. Derken bir adam, Peygamber Efendimiz (asm)’in kabrine gelerek:

“Ya Resulallah! Ümmetin için yağmur yağmasını iste. Zira onlar helak oldular.” dedi. Bunun üzerine rüyasında o adama şöyle denildi:

“Ömer’e git, ona selam götür, halkın suya kavuşacağını haber ver ve ona şöyle de:

‘Senin vazifen, iyi muamelede bulunmak, adil olmak ve güzel hareket etmektir.’”

Adam derhal giderek durumu Hiz. Ömer’e bildirdi. Bunun üzerine Hiz. Ömer ağladı ve sonra şöyle dedi:

“Rabbim, üstesinden gelemediğim şeyler hariç, çaba sarf etmekten geri durmuyor ve elimden geleni yapıyorum.”

Şimdi bu rivayetin kaynaklarını inceleyelim:

Bu rivayeti nakleden hadis imamlarına dikkat etmenizi istiyorum. Bu haberi bu şekliyle nakleden hadis imamları şunlarıdır:

1. *İmam Buhari,*
2. *İmam Beyhaki,*
3. *İmam Subki,*
4. *İmam Heysemi,*
5. *İbni Ebi Şeybe,*
6. *İbni Asakir,*
7. *İbni Hacer,*
8. *Büyük müfessir İbni Kesir...*

Bütün bu hadis imamları, haberin senedinin sahih olduğunda ittifak etmişler ve eserlerinde bu hadiseyi nakletmişlerdir. Hadisin senedi; *İbni Ebi Şeybe, Ebu Muaviye, A'meş, Ebu Salih Zekvan ve Malik ed-Dar* yoluyla gelmiştir. Senedi sahihtir. **İbni Hacer Hazretleri,** yağmur isteyen kişinin **Bilal İbni Haris** olduğunu nakletmiştir.

Bu hadisede, Hz. Ömer'in tavrına da dikkat çekmek istiyoruz:

Peygamberimiz (asm)'e yağmur için tevessül eden Bilal İbni Haris, olayı Hz. Ömer'e anlattığında, Hz. Ömer onun tevessül etmesine karşı çıkmamış; aksine ağlayarak Cenab-ı Hakka dua etmiştir.

Hiz. Ömer ve diğer sahabelerin, şirk olan bir hususta sessiz kalmaları düşünülemez. Eğer tevessül şirk olsaydı, Hiz. Ömer, tevessül eden Bilal İbni Haris'e şiddetli bir şekilde kızar ve onu bu amelinden men ederdi. Ancak gördüğünüz gibi men etmemiştir. Bu da Hiz. Ömer'in tevessüle **sükutü olarak cevaz** vermesidir.

Bütün bu izahlardan sonra, tevessülü inkar edenlere şu soruları sormak istiyoruz:

Başta *Mustafa İslamoğlu, Abdülaziz Bayındır, Mehmet Okuyan,*

Bayraktar Bayraklı olarak **tevessülü inkar edenlere şu soruyu soruyoruz:**

- Hz. Ömer ve Bilal İbni Haris, tevessülün şirk olduğunu anlayamadılar ve şirk e girdiler; ama siz sivri zekanızla bunun şirk olduğunu hemen anladınız, öyle mi?..

- Yine İmam Buhari, İbni Hacer, İmam Beyhaki, İmam Subki, Heysemi, İbni Ebi Şeybe, İbni Asakir ve diğer allameler, şirk olan bir ameli, halis tevhid zannetti; ama siz bunun şirk olduğunu hemen anlayıverdiniz. Eee, tabi siz onlardan daha üstünsünüz, daha zekisiniz, öyle mi?

- Yani ezberinde yüz binlerce hadis-i şerif olan hadis hafızları tevessülün şirk olduğunu fark edemiyor, ama sizler gibi ezberinden yüz hadis bile olmayanlar bunun farkına hemen varabiliyor?..

Aklınızı başınıza alın; siz "**tevessüle şirk**" dediğinizde, bütün bu hadis alimlerini müşrik olmakla, hatta şirkle tevhidin arasını ayırt edemeyecek kadar cahil olmakla itham ediyorsunuz. Bu cinayeti işleyen kişiye ne denilir ve ben ne diyeyim. Ancak sizleri Allah'a havale ediyorum.

Ayrıca size şunu da sormak istiyorum: Hep diyorsunuz ki: "*Sahabeler tevessül etmemiştir, bize ulaşan bir haber yoktur.*" İşte haber, işte sahabe, işte bu haberi nakleden hadis imamları. Hani yoktu!.. Hadis ilmi okumazsanız, tabi size yok olur.

Bakın, imamınız İbni Teymiye bile, zikrettiğimiz bu hadiseyi inkar edememekte ve "*İktizâu-s sıratı-l müstakim*" isimli eserinde şöyle demektedir:

"Kuraklık olduğu zaman birisi Peygamberimizin kabrine geldi ve kuraklık hakkında şikayet etti. Daha sonra Peygamberimizi rüyasında gördü. Peygamberimiz ona:

'Ömer'e git ve yağmur namazı kılmasını söyle.' buyurdu."

Ve İbni Teymiye şöyle devam ediyor:

*"Buna benzeyen birçok sahih rivayet mevcuttur. Bazı kimseler Resulullah'tan, veya ümmetine mensub salih bir şahsiyetten dilemişler ve bu dilekleri yerine gelmiştir. Bu da çok görülen bir olaydır. Şunu bilmek gerekir ki, Resulullah'tan, ve onun ümmetinden olan salih bir şahsiyetten bu dileklerin karşılanmış olması, söz konusu dileklerde bulunmanın müstehab olduğunu göstermez. **Böyle bir dileğin yerine gelmesi, başında dua edilen mezardaki ölünün kerameti olarak sayılabilir.**"*

Gördünüz mü, İmamınız olan İbni Teymiye bile bu hadiseyi inkar edemiyor, hatta Peygamber Efendimiz (asm)'e ve salih kişilere yapılan tevessül neticesinde, istenilen şeye ulaşmanın çok görülen bir şey olduğunu ve bunun **kabirde yatan zatın bir kerameti olduğunu** kabul ediyor. Ancak daha sonra yanılarak, *"Böyle çokça tevessül edilmesi, bu işin müstehab olduğunu göstermez."* diyerek, yanlış bir hükme varıyor. Yani Hz. Ömer'e ve sahabelere *"Yaptığınız yanlıştır."* diyecek kadar ileri gidiyor.

Demek, naklettiğimiz olayın vukuunda hiçbir şüphe yoktur. İbni Teymiye dahi bunu kabul etmek zorunda kalmıştır. Şimdi, bu eseri okuyanların karar vermesi gereken bir mesele var; o meseleye geçelim:

Karar vermemiz gereken mesele şudur:

Bir yerde, hem Peygamberimiz (asm)'e tevessül eden, hem de tevessül edeni kınamayan sahabeler var. O sahabeler ki, şirk olan bir amel karşısında aslan kesilirler. Diğer yanda ise, sahabeyi şirke düşmekle itham eden ve tevessüle şirk diyen ehli bid'a var. Bu eseri okuyanlar artık bir seçim yapsın, tevessüle şirk diyenler mi doğru, yoksa sahabe efendilerimiz mi? Biz, sahabeler diyor ve onların yolundan gidiyoruz.

Ey Abdulaziz Bayındır'a, Mehmet Okuyan ve Mustafa İslamoğlu'na tabi olanlar; siz kimlerin yolunu terk ettiğinizin ve kimlerin peşinden gittiğinizin farkında mısınız?.. Artık seçim size ait; bizden sadece uyarmak var. Yarın mahşer günü, "Kimse bizi uyarmadı." demeyesiniz, bizim yakamıza yapışmayasınız.

3. Hz. Ayşe (r.anha)'nın, Sahabeleri Peygamberimiz (asm)'in Kabrine Göndererek Onu Vesile Yapmasını İstemesi

Sahabe efendilerimizin tevessül ettiğine dair vereceğimiz bu Üçüncü Örneği, İmam Darimi Hazretleri "*Sünen*"inde şöyle nakletmektedir:

Ebu Numan, Said İbni Zeyd'den; O, Amr İbni Malik en-Nekri'den; O da Ebu'l Cevza Evs b. Abdullah'tan şöyle rivayet etmiştir:

"Bir ara Medine'ye çok şiddetli bir kıtlık isabet etmişti. Herkes bu durumdan Hz. Aişe'ye şikayetçi olmuşlardı. Bunun üzerine Hz. Aişe şöyle dedi:"

'Peygamberimiz (asm)'ın kabrine gidin ve gökyüzü ile arasında bir engel kalmayacak şekilde çatısına bir pencere açın.'

"Bizler gidip aynen dediğini yaptık. Akabinde otlar yetişip, hayvanlar semizleşinceye kadar yağmur yağmıştı."

Şimdi bu rivayetin kaynaklarını inceleyelim:

Anlattığımız bu hadiseyi, İmam Darimi "*Sünen*"inde naklettiği gibi; İbnü'l Cevzi, İmam Suyuti, İmam Zürkani, İbni Esir ve daha birçok hadis alimi eserlerinde nakletmişlerdir...

Hadisin ravilerinden olan Said İbni Zeyd, İbni Hacer'in beyanına göre, güvenilir bir hadisçidir. Yine İmam Buhari, İmam İcli, Ebu Cafer ed- Darimi, Ahmed İbni Hanbel, Ebu Züra, İbni Sa'd ve İbni Main de Said İbni Zeyd'i güvenilir, hafız ve sadûk görmüşlerdir. İmam Nesei dışındaki Kütüb-ü Sittenin bütün imamı ondan hadis nakletmişlerdir.

Hadisin senedindeki diğer ravi olan Ebu'l-Cevza da Buhari ve Müslim'in güvenilir ravilerindendir.

Bir diğer ravi olan Ebu Numan ise İmam Buhari'nin hocalarındandır. İmam Darakutni onun hakkında şöyle der:

"Buhari ondan yüzden fazla hadis rivayet etmiştir." Ahmed İbni Hanbel ve Abd b. Humeyd gibi birçok zatlar da ondan hadis rivayet etmişlerdir.

İşte hadisin ravileri bu kadar güvenilir. Hadisin kaynaklarını ve ravileri hakkında hadis imamlarının sözlerini nakletmemin sebebi, hadisin sıhhatinden şüphe edilmemesi içindir. Böyle güvenilir ravilerle nakledilmiş ve güvenilir kaynaklarda kaydedilmiş bir hadisenin vukuu hususunda şüphe edilmez. İnkâr eden, ancak nefsiyle ve vehmiyle inkâr eder. Nefsin ve vehmin sözünün de ilimde kıymeti yoktur.

Şimdi bu hadise üzerinde biraz tefekkür yapalım:

Hız. Aişe gibi, sahabe kadınlarının en alimi ve en fakihî; ömrünü, Peygamber Efendimiz (asm) ile birlikte geçirmiş ve tevhidî bizzat Peygamberimiz (asm)'den öğrenmiş bir zat, kıtlıktan dolayı kendisine fikir soranlara, Peygamber Efendimiz (asm)'in kabrine tevessül etmelerini nasihat ediyor. Ve o sahabeler de Hız. Aişe'nin sözünü dinleyerek bu tevessülü yapıyor. **Acaba, Hız. Aişe ile birlikte, bütün o sahabelerin hatada ittifak etmesi ve şirk olan bir ameli irtikap etmesi mümkün müdür?..**

Eğer tevessüle şirk dersanız, Hız. Aişe'yi, onun sözünü dinleyerek Peygamberimiz (asm)'in kabrine tevessül eden sahabeleri ve onları tenkit etmeyerek, bu hadiseyi kitaplarında nakleden hadis imamlarını şirke düşmekle, yani müşrik olmakla itham etmeniz gerekecektir.

İşte tevessüle şirk demek, kişiyi böyle bir neticeye sürükleyecektir.

Hız. Aişe, kendisine müracaat eden sahabeleri, Peygamber Efendimiz (asm)'in kabrine yollarken şu hakikati bilmekteydi:

Hem Peygamberimiz (asm) hem de yanında yatan iki arkadaşı, yanlarına gelenlerin kim olduğunu bilmekte ve seslerini işitmekteydiler. Bu sırdan dolayı Hız. Aişe şöyle demiştir:

"Ben, Allah'ın Resulünün ve babamın -yani Hız. Ebu Bekir'in- medfun olduğu evime ne zaman girecek olsam, örtümü rahatça çık-

rırdım. Çünkü biri benim eşim, diğeri de babamdı. Ama Hz. Ömer oraya defnedilince, Allah’a yemin olsun ki, ondan utancımdan evime girince örtümü açmaz oldum.”

İşte Hz. Aişe, kabirde yatanların kendisini duyduğunu ve gördüğünü iman ile bilmiş, bu sebeple, Hz. Ömer defnedildikten sonra, evinde bir daha cilbabını açmamıştır. Kıtlıktan dolayı kendisine gelen sahabelere de Peygamberimiz (asm)’in kabrine tevessül etmelerini nasihat etmiştir.

Bu makamda bir noktaya dikkat çekmek istiyorum:

Hz. Aişe içtiğinde yanılıyor olsaydı, yani tevessül şirk olmasına rağmen onlara tevessülü nasihat etseydi, ona müracaat eden sahabeler ona karşı çıkar ve kabre tevessül etmezlerdi. Lakin hiçbiri karşı çıkmamış ve kabre tevessül etmişlerdir. Bu tevessülün neticesinde de yağmura mazhar olmuşlardır.

Şimdi sesleniyorum:

Ey Abdulaziz Bayındır, Ey Mehmet Okuyan, Ey Mustafa İslamoğlu ve ey tevessülü inkar edenler! "Sahabeler tevessül etmemiştir." diyorunuz. Naklettığımız bu hadiseyi hiç mi okumadınız, hiç mi duymadınız? Hem bakın, bir sahabe de değil, onlarca sahabe tevessül ediyor. Hem bu nasihati, küçük bir sahabe değil, Hz. Aişe gibi fakih ve muhaddis bir sahabe veriyor. Onların bu tevessülüne karşı ne diyacaksınız? Ayrıca, hadis-in ravilerindeki kuvveti işittiniz, bu hadise nasıl karşı koyacaksınız?..

Önünüzde iki yol var. Bu iki yoldan birini tercih etmek zorundasın.

Ya *"Hem Hz. Aişe hem de diğer sahabeler yanlış yaptı, hepsi birden şirke düştü; bu hadiseyi kitaplarında naklederek kabul eden hadis imam-ları da müşriktir."* diyacaksınız. Ya da **tevessülü kabul edeceksiniz.** Başka bir yolunuz yok...

Bizler tevessülü caiz kabul ediyor ve başta sahabeler olarak, bu ümmetin alimlerini şirkten tenzih ediyoruz. Artık siz, ne isterseniz onu yapın...

Eserimizin başından bu yana size delil gösteriyoruz. Önce Kur'an'ın ayetlerini gösterdik. Sonra Peygamber Efendimiz (asm)'in hadislerini naklettik. Şimdi de sahabelerin uygulamalarından **Üçüncü Örneği** verdik. Daha başka örnekler de verecek ve sonra da icmayı göstereceğiz.

Artık bu kadar delilden sonra, birisi hâlâ tevessülün şirk olduğunda ısrar ederse, biz de ona şu ayeti okuruz:

"Allah kimi saptırırsa", **فلا هادي له** "artık ona hidayet edecek hiç kimse yoktur."

4. Âmâ Bir Sahabenin, Peygamberimiz (asm)'i Vesile Yaparak Dua Etmesi ve Gözlerinin Açılması

Sahabe efendilerimizin tevessül ettiğine dair **Dördüncü Örneği**, İmam Taberani Hazretleri "*Mu'cemu-s Sagir*"de şöyle zikretmiştir:

Bir adam, halifeliği döneminde Hz. Osman'a bir ihtiyacı için gidip geliyordu. Hz. Osman ise ona iltifat etmiyor, hacetine bakmıyordu. Adam, İbnu Hunejf ile karşılaştı ve Hz. Osman'ı ona şikayet etti. İbnu Hunejf ona şöyle dedi:

"Abdest yerine git, abdest al, sonra mescide gidip hemen iki rekat namaz kıl, sonra da şöyle dua et:

'Ey Allah'ım, ben, rahmet nebisi olan Nebin Muhammed ile sana yöneldim ve senden istiyorum. Ey Muhammed! Ben ihtiyacımın görülmesi için, seninle Rabbime yöneliyorum...'

İşte böyle de ve böyle dedikten sonra da hacetini söyle."

O adam gitti ve hemen İbnu Hunejf'in dediğini yaptı. Sonra da Hz. Osman'ın kapısına geldi. Kapıcı geldi, onun elinden tuttu ve Hz. Osman'ın yanına soktu. Hz. Osman onu yaygı üzerine oturttu ve **"Hacetin nedir?"** dedi. O da hacetini söyledi. Hz. Osman da hacetini yerine getirdi ve: **"Hacetini şimdiye kadar neden anlatmadın, hangi ihtiyacın olursa bize gel."** dedi.

Sonra adam onun yanından çıktı ve İbnu Hunejf ile tekrar karşılaş-

tı. Ona: *"Allah hayırlı mükafat versin. Ne ihtiyacımı görüyor, ne de bana iltifat ediyordu. Nihayet sen onunla benim hakkımda konuştuğun."* dedi. Bunun üzerine İbnu Hunejf şöyle dedi:

"Vallahi ben onunla konuşmadım. Fakat bir vakit Resulullah'ın yanına varmıştım, ona kör bir adam gelip körlüğünden şikayet etmişti. Bunun üzerine Resulullah (asm) ona:

'Sabreder misin?' buyurdu. Âmâ:

'Ya Resulallah, Benim çekip götüreceğim adamım yok. Körlük bana meşakkat verdi.' dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamberimiz (asm) şöyle dedi:

'Abdesthaneye gidip abdest al, sonra iki rekat namaz kıl, sonra da bu duaları oku...'

İbnu Hunejf şöyle devam etti:

"Vallahi ayrılmamıştık ve sözümüz uzamamıştı ki, adam yanımıza geldi. Onda sanki hiçbir zarar ve keder yoktu..."

Şimdi bu rivayetin kaynaklarını inceleyelim:

Bu hadiseyi, Ravh İbnu'l-Kasım'dan, Şebib İbnu Said el-Mekki rivayet etmiştir ki, o, hadiste sika, yani güvenilir bir ravidir.

Yine bu hadiseyi, Hz. Şu'be de Ebu Cafer el-Hatmi'den rivayet etmiştir. O da hadis ilminde güvenilir kabul edilmiştir.

Yine bu hadiseyi, Hâkim ve Heysemi gibi hadis hafızları da sahih kabul etmişlerdir.

İmam Beyhaki *"Delailü'n Nübuvve"*de; İmam Taberani *"el-Kebir"*de bu hadisi rivayet etmişlerdir. İmam Taberani'nin, bu hadisi sahih bulmasından sonra, herhalde artık söylenecek bir söz yoktur.

Bu hadisten çıkan netice şudur:

Sahabe efendilerimiz açıkça tevessül etmiş ve tevessülü şirk görmemiştir. Sahabelerin şirk görmediği bir şey, şirk değildir. Tevhidin ve şir-

kin ne olduğunu, onlardan daha iyi kimse bilemez. Zira onlar tevhidi, bizzat Peygamber Efendimiz (asm)’den öğrenmişler ve Peygamberimiz (asm)’in rahlesinde yetişmişlerdir. Tevessülü şirk kabul etmek, sahabeleri şirke düşmekle itham etmektir.

Herkes şunu bilsin ki: Resulullah’ın o güzide sahabelerine şirki isnad eden, ne bu dünyada ne de ahirette felah bulur...

5. Yemame Savaşında Sahabelerin, "Ey Muhammed İmdadımıza Yetiş" Diyerek Tevessül Etmeleri

Sahabe efendilerimizin tevessül ettiğine dair **Beşinci Örneği**, İbni Teymiye’nin bir talebesi olan büyük müfessir İbni Kesir’den dinleyeceğiz. Hafız İbni Kesir’in naklettiğine göre;

Yemame savaşında Müslümanların şiarı, **يَا مُحَمَّدَا** sözü idi. Bu söz, **"Ey Muhammed, imdadımıza yetiş."** manasındadır. Halid İbni Velid de bu sözü söyleyenlerdendir. Bu söz, hem **tevessüldür** hem de **istigase**, yani **"doğrudan yardım istemek"**tir.

Tevessülü inkar edenler: *"Sahabeler tevessül etmemiştir."* diyorlar. Alın size sahabe tevessülü. Hem de bir kişi değil, bir ordu tevessül ediyor. Bu ordunun içinde Halid b. Velid de var. Hem sadece tevessül de değil, aynı anda istigase, yani doğrudan yardım isteme.

Bu haberi nakleden zat da sizin en çok kabul ettiğiniz alimlerden **İbni Kesir**, İmamınız olan İbni Teymiye’nin talebesi Hafız İbni Kesir.

Şimdi biraz Arapça bilenler için, **يَا مُحَمَّدَا** sözünü tahlil etmek istiyorum:

يَا مُحَمَّدَا sözündeki **يَا** nida olup, **"ey"** demektir. **"Muhammed"** kelimesi münadadır. Yani kendisine seslenilen kişidir. Münadadan sonra gelen elif ise, **elif-i istigase**, yani yardım isteme elifidir. Buna göre, **يَا مُحَمَّدَا** sözünden çıkan mana **"Ey Muhammed, imdadımıza yetiş, bize yardım et."** şeklinde olur.

Sizleri biraz tebessüm ettirecek bir şey nakledeyim:

Tevessülü inkar edenler, Yemame savaşına katılan Müslümanların, "İmdadımıza yetiş Ey Muhammed." manasındaki **يَا مُحَمَّدَا** sözleri karşısında söyleyecek bir şey bulamayınca, saçmalamaya başladılar ve dediler ki: **يَا مُحَمَّدَا** sözünü *sahabeler parola olarak kullanıyorlardı, yoksa Resulullah'tan yardım istemiyorlardı.*

Şimdi onların bu komik sözlerine cevap olarak deriz ki:

- Size göre *şirk olan bir kelimeyi, sahabeler parola olarak mı kullanıyordu? Sahabe, şirk olan bir kelimeyi nasıl parola olarak kullanır?*

Hem bunun parolayla ne ilgisi var. Parola, karşılıklıdır. Mesela, birisi "güneş" der, diğeri "ay". İnsanlar parolayı, birbirlerini tanımak için kullanırlar.

"Yetiş Ey Muhammed." manasındaki **يَا مُحَمَّدَا** sözünü nasıl parola kabul edersiniz?

Yahu sizin hadi hiç ilminiz yok, iyi de aklınızda mı yok. Sahabelerin birbirlerini tanımak için, şirk olan bir sözü kullanabileceğine nasıl ihtimal veriyorsunuz? O halde size göre, yine parola olarak "Yetiş ya Uzza, yetiş ya Menat." gibi sözler de söylenebilir ve putlardan medet istenebilir. Bunu kabul ediyor musunuz? Aklınızı başınıza alın, "Yetiş Ey Muhammed." manasındaki **يَا مُحَمَّدَا** sözü, bir parola değil, bir tevessül ve istigasedir. Ve bu sözü bütün bir ordu söylemiştir.

Bütün bu izahlardan sonra, tevessülü inkar edenlere şu soruyu sormak istiyoruz:

Şimdi, tevessülü inkar eden *Abdulaziz Bayındır'a, Mehmet Okuyana, Mustafa İslamoğlu'na, Bayraktar Bayraklı'ya* ve diğerlerine şu soruyu soruyorum:

- *Halid b. Velid dahil, Yemame savaşına katılan bütün Müslümanlar şirke mi düştü, müşrik mi oldu?..*

- *Onlar nasıl olurda, bütün ömürlerini Peygamber Efendimiz (asm) ile geçirmelerine rağmen, tevessülün şirk olduğunu öğrenememişler?*

- *Halid b. Velid gibi bir İslam kahramanı nasıl müşrik olur?*

- *Onlar mı müşrik oldu, yoksa siz mi yanılıyorsunuz?*

Gelin, sahabeye müşrik demekten vazgeçin. Bizden uyarması, hi-dayet ve tevfik Allah'tandır.

Sevgili kardeşlerim, eserimizin bu bölümüne kadar tevessülün caiz olduğunu, önce Kur'an'ın ayetleriyle, sonra hadis-i şeriflerle, daha sonra da sahabelerin uygulamasıyla ispat ettik. Daha gösterebileceğimiz başka sahabe uygulamaları da var. Ancak bu bölümü, daha fazla uzatmaya gerek duymuyoruz.

Bir sonraki bölümde, başta dört mezhep imamı olarak, alimlerin bu konudaki icmânı göstereceğiz.

İSLAM ALİMLERİNİN İTTİFAKI

Eserimizin bu bölümüne kadar, tevessülün caiz olduğunu önce Kur'an'ın ayetleriyle, sonra Peygamber Efendimiz (asm)'ın hadis-i şerifleriyle ve daha sonra da sahabe efendilerimizin uygulamalarıyla ispat ettik. Şimdi ise, bu konudaki icmayı, yani İslam alimlerinin ittifakını beyan edeceğiz. Zira sabit bir kaidedir ki, bir meselede ihtilaf edilse, söz hakkı, o fennin alimlerine aittir. Büyük bir hastalığın tedavisinde, küçük bir doktorun sözü, büyük bir mimarın sözüne tercih edilir...

Madem meselemiz tevessüldür ve tevessül dinin bir meselesidir; o halde bu konuda söz hakkı, müçtehitlerin, allamelerin ve hadis hafızlarındır. Onların sözü yanında bir başkasının sözü, gök gürültüsü yanında sivrisineğin vızıltısı gibi sönük kalır.

Şimdi İslam alimlerinin tevessül hakkındaki sözlerine kulak verelim:

Hanefi mezhebinin imamı olan **İmam-ı Azam Hazretleri** tevessülü caiz kabul eder. İmam-ı Azam Hazretlerinin görüşünü bir sonraki başlıkta detaylı bir şekilde tahlil edeceğimizden dolayı; burada görüşünün detayına girmiyor ve sadece, caiz kabul ettiğini beyanla yetiniyoruz.

Şafi mezhebinin imamı olan İmam Şafi **Hazretleri**, bizzat kendi yaptığı tevessüllerden bahsederek şöyle der:

Ehl-i Beyt, yani Peygamberimiz (asm)’in ailesi, benim aracım ve onunla aramdaki vesilemdir. Onların vesilesiyle, yarın amel defterimin sağ elimden verileceğini umuyorum. (*İmam Şafi, Divan, Lübnan, Beyrut: Daru’l fikir, 2005*)

Yine **İmam Şafi Hazretleri** şöyle der:

Bir ihtiyacım olduğunda iki rekat namaz kılar ve İmam-ı Azam’ın mezarına gidip orada dua ederdim. Onun bereketiyle ihtiyacım hemen karşılanırdı. (*El-Heysemi, el-Hayratü-l Hisan, 94. Sayfa*)

Yine **İmam Şafi Hazretleri** şöyle der:

Ben, İmam-ı Azam’ın kabrini ziyarette çok bereket buldum. Her gün onun kabrini ziyaret etmek itikadındaydım. Kendime bir ihtiyaç arız olunca, hemen menzilimde iki rekat namaz kılıp onun kabrine giderdim. Onun kabri yanında, hacetimi Allah Tealâ’dan dilerdim. Aradan çok zaman geçmeden hacetim kaza olurdu. (*Sahih-i Buhari Muh-tasarı Tecrid-i sarih tercümesi, IV, 197*)

İmam Şafi’nin talebelerinden Rebi b. Süleyman şöyle anlatır:

"Bir gün İmam Şafi bana; **‘Rebi, bu mektubu al, Ahmed b. Hanbel’e götür.’** dedi. Ben mektubu Ahmed b. Hanbel’e götürdüm. Ahmed b. Hanbel mektubu okuduktan sonra çok sevindi. Üzerindeki gömleği çıkarıp bana hediye etti. Mektubun cevabını İmam Şafi’ye getirdim. İmam Şafi bana şöyle dedi: **‘Sana hediye edilen gömleği alıp seni üz-mek istemeyiz. Ancak hiç olmazsa, onu bir suya batır ve o suyu bize ver ki, biz de o gömleğin bereketine böylece ortak olalım.’**” (*İbnu-l Cevzi, Menakibu’l-İmam Hanbel, s. 609*)

Dikkat edilecek bir husus, bu kıssayı eserine alıp bize nakleden **İbnu’l-Cevzi**, tevessülü kabul etmeyenlerin en çok itibar ettiği alim-lerdendir.

Şimdi de Maliki mezhebinin imamı olan, İmam Malik **Hazretleri**-

nin tevessüle bakışını nakledelim:

İbni Humeyd'in bildirdiğine göre, Abbasi Halifesi Ebu Cafer, hac ziyaretinde Medine'ye gittiği zaman, Hz. Peygamber (asm)'in kabrine vardığında, orada bulunan İmam Malik'e *"Ya Eba Abdillah, yönümü kibleye mi dönüp dua edeyim."* dediğinde, İmam Malik:

"Niçin yönünü Peygamberimiz (asm)'den çevireceksin? Halbu ki O, senin baban Âdem (as)'ın vesilesidir. Bilakis Resulullah'a dön. Onun şefaati ist." demiştir. (*Kastalani, Şerhu'l Mevahib*)

Hanbeli mezhebinin imamı **Ahmed İbni Hanbel** Hazretleri de tevessül hakkında şöyle der:

"Yağmur kesilince dua edene, Peygamber Efendimiz (asm)'le tevessülde bulunması müstehaptır." (*İmam Mirdavi, el-insaf marifeti'r racih mine-l hilaf*)

Ahmed İbni Hanbel'in oğlu Abdullah, babasının **"Peygamber Efendimiz (asm)'in saçıyla tevessülde bulunduğunu, onu öptüğünü ve suyun içine daldırdığını, kaptaki suyu şifa niyetiyle içtiğini"** söylemiştir. (*ez-Zehebi, Siyeru'l alemin-nübela, XI, 212*)

Ebubekir el-Marvazi der ki: Ahmed İbni Hanbel her ibadet ettiğinde, Peygamber Efendimize tevessül ederek şu sözleri söyledi:

"Ey Allah'ım, ben sana, senin peygamberinle, rahmet Peygamberin Muhammed (asm)'la dönüyorum." (*Mensek*)

Gördüğünüz gibi, **Ahmed İbni Hanbel Hazretleri**, hayatta olmayan Peygamberimize tevessül ediyor.

İbni Teymiye, tevessülü inkar edenlerin imamıdır ve tevessülü inkar onunla başlamıştır. İşte bu İbni Teymiye'nin çokça övdüğü büyük alim İmam Subki, tevessülün müstehab olduğuna dair dört mezhebin naslarını, *"Şifaiü-s sikam fî ziyaret-i hayri-l enam"* adlı kitabında geniş olarak açıklayıp, kendisi de tevessülü caiz görmüştür.

İmam Subki Hazretleri bu makamda şöyle der:

"Şunu bil ki, Peygamber Efendimiz (asm) ile tevessül etmek, ondan istigasede bulunmak ve Onu Allah'a karşı aracı koymak hem caizdir, hem güzeldir. Ve bunun caiz olması, her dindar kimse için bilinen hususlardandır. Tüm dinler arasından da hiç kimse bunu inkar etmemiştir. Bunu inkar, İbni Teymiye ile başlamıştır..."

Gördüğünüz gibi, İmam Subki'nin beyanına göre, **İbni Teymiye'ye kadar hiçbir alim tevessülü inkar etmemiştir.** İbni Teymiye, Hicri 661'de doğmuştur.

Demek Peygamber Efendimiz (asm)'in asrı dahil, yaklaşık yedi yüz sene, tevessülü inkar eden tek bir zat olmamıştır. Yani şimdi bu din, yedi yüz sene -hem de en iyi anlaşıldığı, en mümtaz allamelerin yaşadığı yedi yüz sene- yanlış mı yaşanmış? Yedi yüz sene boyunca haram olan bir amel, helal mi kabul edilmiş? Şirk olan bir iş, iman mı zannedilmiş? Ve başta sahabeler, dört mezhep imamı ve diğer müçtehitler bunun farkına varamamışlar mı?

Bu ihtimali kim kabul edebilir?..

Buraya kadar yaptığımız izahtan, dört mezhebin kurucu alimlerinin tevessülü kabul ettiği ve bizzat kendilerinin uyguladığı anlaşılmış oldu.

Şimdi, başka alimlerin sözlerinden nakiller:

İbni Hacer el-Heytemi şöyle diyor:

"İbni Teymiye'nin kötü eyleminden önce, bu dünyada hiç kimse Resulullah'la tevessül ve istigaseye karşı gelmemiştir." (Cevher el münezzem fi ziyaretul kabri'l-mükerrerem)

Yine **İbni Hacer el-Heytemi** "el-Cevher'ul munazzam" isimli eserinde, ölümlerden yardım istemekten bahsediyor ve bunun caiz olduğunu söylüyor ve şöyle diyor:

"Peygamber Efendimiz (asm)'den, hayatında olduğu gibi vefatından sonra da ihtiyaçların giderilmesi için dua istenebilir. Bu, hakkında icma olan mütevatir haberlerin bulunduğu bir husustur."

İbni Abidin Hazretleri şöyle diyor:

"Ben Allah Teala'ya; Peygamber Efendimiz (asm) ile itaat ehlerinden her muazzam makam sahibiyile ve **İmamımız İmam-ı Azam**'la tevessül ederek, lütuf ve kereminden bu işi bana kolay eylemesini, doğru ilham buyurmasını, kusurlarımı bağışlamasını, hatalarımı af etmesini niyaz eylerim." (*Reddül Muhtar*, V, 540)

Vehhabilere **Vehhabi** denilmesi, görüşlerinin kaynaklarından birinin de **Muhammed b. Abdulvehhab** olmasından dolayıdır. Muhammed b. Abdulvehhab, Vehhabilerin itikatta imamlarından biridir. İşte bu zat, "*Mecmûatü-l Müellefat*" isimli eserinde şöyle diyor:

"Birisi dua ederken, '**Allah'ım, ben senden peygamberlerin ya da salih kullarının vesilesiyle şunu şunu istiyorum.**' diye dua ederse, sadece Allah'a dua ettikten sonra, herhangi bir kabrin yanında dua ediyor olsa bile, bu bizim reddettiğimiz bir şey değildir."

Muhammed b. Abdulvehhab'ın bu sözleri, tevessülün ona göre de caiz olduğunu göstermektedir. (*Mecmûatü-l müellefat*)

İmam Kudame **Hazretleri**, Peygamberi ziyaret adabında şöyle diyor:

Kabrin yanına giderek şöyle söylenir: "**Günahlarımdan tövbe ederek sana geldim ve seni Allah katında vesile ve şefaathçi kıldım.**" (*el-Muğni maa-iş Şerh*)

Tevessülü kabul etmeyenlerin de itibar ettikleri büyük alimlerden **Ferec b. El-Cevzi** ki, İbnü'l Cevzi ismiyle meşhur olmuştur. -*Bu zat, İbni Teymiye'nin talebesi olan İbnu'l-Kayyim el Cevziyye'den bir asır önce yaşamıştır, bu zat ile karıştırılmasın- Ferec b. el-Cevzi der ki:*

"**Nefsimi terbiye edemedim. Bazı salih kişilerin kabrine gidip, onları aracı yapıp düzelmem için dua ettim.**" (*Ebu'l Ferec el-Cevzi, Saydu-l Hatır*)

İmam Şekvani şöyle diyor:

"Allah Teala'ya fazilet ve ilim sahibi zatlarla teveşsöl etmek, hakikatte onların salih amelleri, faziletleri ve meziyetleriyle teveşsöl etmektir. Zira fâzıl zat, ancak yaptığı amellerle faziletli olur." (ed-Dürri'n-Nedide)

Vehhabilerin en büyük imamlarından İbnu'l-Kayyum, "Kıta-bu'r-Ruh" isimli eserinde, "Artık gözü Allah ile görür, kulağı Allah ile işitir." hadisini izah ederken şöyle diyor:

"Yüce Allah, bu kudsi hadiste, kendisine yaklaşan kuluna olan sevgisinin faydalı olacağını belirtmiştir. Allah, kulunu sevince; kulağına, gözüne, eline ve ayağına yaklaşır. Artık gözü Allah ile görür. Kulağı Allah ile duyar. Onunla tutar, onunla yürür. Kalbi, eşyaların gerçeklerinin belirtildiğı saf ayna gibi olur. Ferasetinde oldukça az yanılr. Çünkü kul Allah ile varlığa bakınca, onu olduğı gibi görür. Allah ile işitince, onu olduğı gibi işitir. İşte kamil bir veli, darda kalıp kendisinden yardım isteyen bir mümine, ilahi izinden sonra, mesafe ne olursa olsun, Allah'ın izni ve dilemesiyle, dünyanın en uzak mesafesindeki bir insanı görebilir. Uzaktakinin sesini işitip Allah izin ve güç verirse yardım da edebilir. Bu, Allah'ın dile-diğı kullar için kolay ve mümkündür."

İbnu'l-Kayyum yine aynı eserinde, ölülerin bir takım tasarruflarda bulanabileceklerini ve dirilere yardım edebileceklerini söylemektedir...

Bunu söyleyen, teveşsölü inkar edenlerin imamı olan İbnu'l Kayyum... İmamınız böyle diyor, siz imamınıza bile muhalefet ediyorsunuz. Daha size ne söylenir.

Bütün bu nakillerden sonra, bu eseri okuyanların önünde iki yol var:

Bu dersimizde, başta dört mezhep imamı olarak alimlerin bir kısım sözlerini okudunuz. Bir kısım alimlerin sözlerini de hadislerin izahında nakletmiştik. Daha fazla nakil yapmaya herhalde gerek yok. **Zaten hicri ilk yedi yüz senede teveşsölü hiçbir alimin reddetmediğini ve teveşsölü inkarın İbni Teymiye ile başladığına da belirttik.**

Şimdi teveşsölü inkar edenlerin önünde iki yol var. **Birinci Yol şudur:**

Abdülaziz Bayındır'ın, Mustafa İslamoğlu'nun, Mehmet Okuyan'ın ve onlar gibilerinin sözlerini dinleyerek, tevessülü şirk kabul etmeye devam edecekler. Ancak bilsinler ki, bunu yaptıklarında, başta dört mezhep imamı olarak, sahabeler de dahil, ilk yedi asırda yaşamış bütün alimlerin müşrik olduğunu kabul etmek zorunda kalacaklar. Zira İbni Teymiye'ye kadar yedi yüz sene, tevessülü bütün alimler caiz kabul etmiştir.

Sadece ilk yedi asırda değil, o asırdan sonra bu zamana kadar da bütün Ehl-i sünnet alimleri tevessülü caiz görmüştür. Şimdi, tek bir İbni Teymiye'nin sözünü, bu kadar allame ve müçtehide tercih edebiliyorsanız ve onların tamamını şirke düşmekle itham edebiliyorsanız, tevessülün şirk olduğu görüşünüze devam edebilirsiniz. Bunu yapabilseniz, bizim daha söyleyecek bir sözümüz yoktur.

Tercih edebileceğiniz İkinci Yol ise şudur:

Bütün İslam alimlerinin isabet ettiğini ve İbni Teymiye'nin yanlış olduğunu kabul etmektir. Bizler bu seçeneği kabul ediyor ve Ehl-i sünnet alimlerinin peşinden gidiyoruz. Ve inanıyoruz ki, onların peşinden giden, zarar etmez.

Bundan sonraki kısımda, tevessülü inkar edenlerin sözlerine cevap vereceğiz.

SORULAR ve CEVAPLAR

Eserimizin bu bölümüne kadar, tevessülü hem ayet-i kerimelerle hem hadis-i şeriflerle hem sahabe uygulamalarıyla hem de alimlerinin bu konudaki ittifakını beyanla ispat ettik. Eserin bundan sonraki kısmında, tevessülü inkar edenlerin sözlerine cevap vereceğiz.

Cevabını vereceğimiz **Birinci Sözleri** şu:

1. İmam-i Âzam ve İmam Âlusi Hazretleri gerçekten tevessülü inkar etmiş midir?

Onlar diyorlar ki: *"İmam Azam Hazretleri tevessülü mekruh görmüştür. Yine İmam Alusi Hazretleri de tevessülü caiz görmemiştir. Bu iki büyük İmamın tevessülü caiz görmemesi, tevessülün caiz olmaması için kâfi bir delildir."*

İşte onlar böyle diyorlar. Onlara göre hem **İmam-ı Azam Hazretleri** hem de **İmam Alusi Hazretleri** tevessülü çirkin görmüş. Onların bu sözlerine cevap verdiğimizde, onların hakikatleri gizledikleri ve delil göstermedeki acizlikleri ayan beyan ortaya çıkacaktır. Çünkü mesele, hiç de onların dediği gibi değildir. Dilerseniz önce meseleyi izah edelim, sonra, konuyu nasıl çarpıttıkları üzerinde konuşalım:

Önce **İmam-ı Azam Hazretlerinin** böyle bir sözü var mıdır, ona bakalım. Evet, **İmam-ı Azam Hazretleri şöyle der:**

*"Dua eden kimsenin, 'Fılanın **hakkı için** veya nebilerin ve resullerin **hakkı için** veya Beytü-l Haram'ın ve Meş'ari'l-Haram'ın **hakkı için** senden istiyorum.' demesi mekruhtur."*

Demek İmamı Azam Hazretleri, "**hakkı için**" denilerek yapılan duaya **mekruh** görmüştür. İyi ama, bunun sebebi nedir? Niçin "**hakkı için**" denilerek yapılan duayı mekruh kabul etmiştir?

Bunun sebebi, İmam Azam **Hazretlerinin Mutezile mezhebini reddetme niyetidir**. Zira Mutezileye göre, bir kişinin yaptığı hayırlı bir işten dolayı, Allah'ın o kişiye sevap vermesi vaciptir. Mutezile, mükafat vermeyi Allah'a vacip görür.

İşte İmam Azam Hazretleri, Mutezilenin bu görüşüne reddiye olarak, **"hakkı için"** denilmesini mekruh görmüştür. **Zira hiçbir mahlukun Allah üzerinde bir hakkı yoktur.**

Ama **İmamı Azam Hazretlerine göre, "hürmetine veya hatırına"** denilerek istemek caizdir. Yine **"hakkı için"** derken, **"hürmetine"** manası kastediliyorsa, bu da caizdir.

Demek İmam-ı Azam Hazretleri tevessülü reddetmiyor, sadece Mutezilenin, **"İyiliğe karşı Allah'ın mükafat vermesi vaciptir."** sözüne reddiye olarak, Allah'a hiçbir şey vacip değildir, hiçbir varlığın Allah üzerinde bir hakkı olamaz diyor. Ve Mutezilenin bu yanlış görüşünü vehmettirebilir zannıyla, tevessülde **"hakkı için"** demeyin, **"hürmetine"** deyin diyor. Ve yine diyor ki, ameller niyete göredir, eğer **"hakkı için"** derken, **"hürmetine"** manasını kastediyorsanız, bu da caizdir.

Yaptığımız bu izahın aynısını Hanefi alimlerinden Aliyyü'l-Kari Hazretleri yapar ve **"Fethu'l-babi'l inaye"** isimli eserinde şöyle der:

"İmam-ı Azam'ın, **'hakkı için'** sözüne mekruh demesi, **'hak'** sözüne vaciplik ve mecburiyet manası yüklendiği takdirdedir. Zira vaciplik ve mecburiyet manasında, hiç kimsenin Allah üzerinde bir hakkı yoktur. Eğer **'hakkı için'** sözü, **'hürmet'** manasında olursa bunu kullanmak **caizdir.**" (*Fethu'l-babi'l inaye*, II, 30)

Aliyyü'l-Kari Hazretleri böyle derken, aynı izahı İbni Abidin Hazretleri de yapmıştır. Hanefi uleması, İmam-ı Azam'ın sözünü bu şekilde izah etmiştir. **Bir Hanefi'ye düşen, mezhep imamının sözünü, Hanefi mezhebin alimlerinin izah ettiği şekilde anlamaktır; yoksa mezhepsizlerin izah ettiği gibi anlamak değildir.**

Sözün özü, İmam-ı Azam Hazretleri tevessülü değil; mecburiyet manasına atfedilen **"hakkı için"** sözünü kerih görmüştür. **"Hatırı ve hürmeti"** kastıyla yapılan duayı ya da **"hakkı için"** derken, hürmetin kastedildiği duayı caiz görmüştür.

Şimdi gördünüz mü, bu mezhepsizler sözleri nasıl çarpıtıyor, alimlere nasıl iftira ediyor ve hakikatlerin üzerini nasıl örtüyor.

Eğer yaptığımız bu izahı bilmiyorsanız, onların iftira olan sözlerini doğru kabul eder ve: "*Vay be!.. İmam-ı Azam da tevessüle caiz değil, demiş.*" dersiniz. Halbuki gördüğünüz gibi, İmam-ı Azam Hazretleri başka bir şeyden bahsediyor ve Mutezileye reddiye yapıyor.

Bu izahla iki şey öğrenmiş olmalıyız.

1. İmam-ı Azam Hazretlerinin tevessülü caiz gördüğünü,

2. Bu mezhepsizlerin, sözlerini ispatlayabilmek için her türlü yalanı söyleyebileceğini...

Bu iki maddeyi de iyi kavrayalım ki, onların her sözüne itimat etmeyelim.

Şimdi de **İmam Alusi Hazretlerinin** tevessülü kabul etmediği sözlerine geçelim. Bakalım, o ne demiş?

İmam Alusi Hazretleri, "*Ruhu'l-Beyan*" isimli eserinde, Peygamber Efendimiz (asm)'in zatı ve makamı ile tevessül edilebileceğini beyan ediyor. (*Alusi, Ruhul Beyan, VI, 128*)

Yine aynı eserde, Allah katında üstün bir yeri olduğu kesin bilinen kimseyle de tevessül edilebileceğini söylüyor. Yani İmam Alusi'ye göre, "**dostlarının hatırına**" denilebilir, ancak "*dostun Ahmed Efendi hatırına*" denilemez. Çünkü Ahmed Efendinin Allah katında rütbesi var mı yok mu bilinmiyor. Bu yüzden onunla tevessül, Allah'a karşı bir cürettir.

İşte İmam Alusi Hazretleri böyle diyor. O'na şöyle cevap verilebilir:

"Burada hüsnüzan asıldır. Müminin cenaze namazında mümine şahitlik etmesi de bu hüsnüzanna binaendir. En fazla, olsa olsa kişi yanılmış olur, yanılmış olsa da bir zarar yoktur ve endişe yersizdir."

Gördüğünüz gibi, İmam Alusi Hazretleri tevessülü inkar etmiyor, Allah katında makamı belli olmayan kişiyle tevessülü reddediyor. Bunun da cevabını verdik.

Yine İmam Alusi Hazretleri, "*Ruhu'l-Beyan*" isimli eserinde şöyle demektedir:

"Allah Teala, bazen dostlarından dilediklerine, ölmeden önce olduğu gibi, öldükten sonra da dilediği kerameti verir. **Allah Teala hastayı iyileştirir, boğulmakta olanı kurtarır, düşmana karşı yardım eder, yağmuru yağdırır ve bunu o kula keramet olarak verir.**" (*Ruhu'l-Meani*, VI, 128)

İşte İmam Alusi Hazretleri böyle diyor. Hani İmam Alusi tevessülü inkar ediyordu. Bu yaptığımız nakiller, Hazretin kendi eserinden yapıldı. Ne dediği ayan beyan bellidir. Eğer İmam Alusi Hazretlerinin tevessülü reddettiğine dair bir sözü varsa, muhtemelen bunun manası; Allah hatıra getirilmeksizin ve yapılan yardımın Allah'tan değil de kuldan bildirildiği tevessüldür. Zaten böyle bir tevessül, diğer alimlere göre de caiz değildir. Bu bahsi, bir sonraki derste detaylı bir şekilde işleyeceğiz. Bu yüzden bu bahsi burada açmıyoruz.

Sözün özü, ne İmam-ı Azam Hazretleri ne İmam Alusi Hazretleri ve ne de İbni Teymiye'ye kadar **yedi asır boyunca** hiçbir alim, tevessülü reddetmemiş ve caizliği konusunda en ufak bir tereddüt oluşmamıştır. Selefin hiçbir kitabında, tevessülün caiz olmadığına dair bir beyan bulamazsınız.

2. "Ancak Senden Yardım Dileriz." Ayeti Tevessüle Zıt mıdır?

Tevessülü inkar edenlerin en çok dillendirdikleri söz, "**Allah'tan başkasından yardım istenmez.**" sözüdür. Delillerini şöyle sunarlar ve derler ki:

"Fatiha suresinde, 'Ancak senden yardım dileriz.' buyrulmuştur. Tevessül ise, Allah'tan başkasından yardım dilemektir. Yine Âl-i İmran suresinde, yardımın ancak Allah katından olduğu beyan buyrulmuştur. Tevessül ise, yardımı Allah'tan başkasının katında aramaktır. Yine hadis-i şerifte, 'İstediğin zaman Allah'tan iste, yardım dileyeceğin zaman da Allah'tan yardım dile.' buyrulmuştur. Tevessül ise, Allah'ın gayrından istemek ve Allah'ın gayrından yardım dilemektir.."

İşte bu misaller gibi, tevessülü inkar edenler, Kur'an ve hadislerde

geçen, yardımın sadece Allah'tan isteneceği ve ancak onun tarafından edilebileceğini beyan eden nasları delil getirirler ve tevessülün bu naslara zıt olduğunu beyanla tevessülün caiz olmadığını söylerler.

Bizler bu derste, tevessülün, mezkur ayet ve hadislerle zıt olmadığını kati bir şekilde ispat edeceğiz.

Cevabımıza, *"Yardım sadece Allah'tan istenir, başkasından istemek şirktir."* diyenlere birkaç soru sorarak başlamak istiyoruz:

Birinci Sorumuz şu:

- *Siz hasta olup doktora gittiğinizde: "Yardım et doktor, çok hastayım." demiyor musunuz? Hatta acı içinde hastaneye yetiştirilseniz, hastaneye girer girmez: "Yetiş doktor, yardım et doktor." diye bağırıyor musunuz?*

- *Şimdi siz, Allah'tan başkasından yardım istediğiniz için müşrik mi oldunuz?*

Ya da şöyle düşünelim: Siz: *"Yardım et doktor."* dediğinizde, doktor size: **"Yardım ancak Allah'tandır, benden değil, Allah'tan yardım iste, benden yardım istemekle şirke giriyorsun."** dese, ne dersiniz? Ya da mesela: Doktor size bir ilaç yazsa, doktora: **"İlaç kullanmak, şifayı Allah'tan başkasından istemek demektir. Şifa ancak Allah'tan gelir, ben ilaç içmem."** mi diyeceksiniz?

Ya da mesela arabanız bozuldu ve yolda kaldınız. Oradan geçenlere: *"Arkadaşlar, şu arabayı itmemde bana yardım eder misiniz?"* dediğinizde, Allah'tan başkasından yardım istediğiniz için müşrik mi oldunuz? Ya da siz böyle dediğinizde, oradan birisi: **"Yardım sadece Allah'tan istenir, Allah'tan yardım iste, bizden değil."** dese, ne diyeceksiniz?

Ya da mesela denizde boğulmak üzeresiniz. Bu durumda: *"İmdat, imdat!.. Kurtarın beni, yardım edin."* diyerek sahildekilerden yardım istemeyecek misiniz? Ve yardım istediğinizde, Allah'tan başkasından yardım istediğiniz için şirke mi düşeceksiniz? Ya da yardım istediğinizde, oradan birisi: **"Çok ayıp, Allah'la arana bizi sokma, direkt Al-**

lah'tan yardım dile, Allah'tan başkasından yardım dilemek şirktir." dese, ona ne diyeceksiniz?..

Misalleri çoğaltmak mümkündür. Eğer davanıza delil olarak gösterdiğiniz, "**Yardım sadece Allah'tan istenir.**" mealindeki ayetleri mutlak kabul ederseniz; **doktora gitmek, ilaç kullanmak ya da darda kaldığınızda birisinden yardım istemek şirk olacaktır.** Bu mantıkla yola çıkıldığında da dünyada şirke düşmeyen kimse kalmayacaktır. Çünkü insan, hayatının her safhasında, neredeyse her gün başkalarından yardım istemektedir ve buna mecburdur. Bir insandan yardım istemek şirkse, dünyada tek bir tevhid ehli yoktur. *Yahu siz Kur'an'ı böyle mi anlıyorsunuz?*

Şimdi de meseleye başka bir pencereden bakalım:

- *Acaba, yardımın Allah katından olması hakikati, sebeplere yapışmaya engel midir?*

Mesela, sütü veren Allah'tır, öyleyse ineğe ne ihtiyaç var, keselim gitsin. Meyveyi yaratan yine Allah'tır, o halde ağaca ne ihtiyaç var, keselim ağacı gitsin. Yumurtayı veren de Allah'tır, öyleyse tavuğa ne ihtiyaç var, keselim tavuğu gitsin!..

Peki, sebepleri yok sayarak ineği, ağacı ve tavuğu kestiğimizde, sütümüz, meyvemiz ve yumurtamız olacak mıdır? Elbette olmayacaktır.

Evet, sütü de meyveyi de yumurtayı da yaratan Allah'tır; ancak Allah sebeplerle iş görmektedir, hikmeti böyle iktiza etmektedir. Tevhid namına sebepleri inkar etmek, neticeden mahrum kalmanın sebebidir. Tevessül de sadece sebebe yapışmaktır. Yoksa neticeyi, sebepten istemek değildir.

Tevessül eden, hakikatte yardımı Allah'tan ister; tevessül ettiği zatı ise, o yardıma ulaşmak için bir vesile ve sebep kabul eder. Tevessülün, bundan başka hiçbir manası yoktur. Sebeplere yapışmak caiz ise, tevessül de caiz olmalıdır.

Şimdi meseleye daha farklı bir pencereden bakalım:

Eğer Kur'an ve hadislerdeki, **"Sadece Allah'tan yardım dileyiniz."** hükmünü mutlak kabul ederseniz, benim şu sorularıma nasıl cevap vereceksiniz:

Âl-i İmran suresi 52. ayet-i kerimede, Hz. İsa, Havarilerine, **من انصاري الى الله** "Allah yolunda benim yardımcılarım kimlerdir?" demiş ve onlardan yardım istemiştir.

Şimdi Hz. İsa, başkasından yardım istedi diye müşrik mi oldu? Ya da bu durumda Havariler şöyle mi demeliydi: *"Ey İsa! Yardım ancak Allah'tan istenir, bizden yardım isteyerek müşrik olma."* Böyle mi demeliydiler?..

Ya da başka bir soru: Neml suresinin 38. ayet-i kerimesinde, Hz. Süleyman, **يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ** "Ey ileri gelenler," **أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بَعْرُشَهَا** "sizden hanginiz onun tahtını bana getirir?" diyerek, Belkıs'ın tahtını uzak mesafeden getirmeleri için adamlarından yardım istemiştir.

Şimdi Hz. Süleyman, Allah'tan başkasından yardım istedi diye müşrik mi oldu? Ya da adamları şöyle mi cevap vermeliydi: *"Ey Süleyman, bir şey isteyeceğin zaman sadece Allah'tan iste, bizden istersen şirke düşersin."* Böyle mi demeliydiler; ama böyle dememişler. Kur'an'ın ifadesiyle, **"Yanında kitabın ilmi olan zat: Gözünü açıp kapatıncaya kadar onu getiririm."** demiş ve o anda tahtı getirivermiş.

Misalleri çoğaltmamız mümkün, Kur'an bunun onlarca misaliyle dolu.

İşin özü şu:

Peygamberler dahil, bütün insanlar başkasından yardım istemiştir ve bu, hayatın tabi akışıdır. Bunun zıttını düşünmek, yani kimseden yardım istenilmeyeceğini iddia etmek, önce akla muhalefettir. Mesele, başkasından yardım istememek değildir; mesele, yardım eden zatın başı üzerinde Allah'ın rahmetinin elini görmektir. Bu sırdandır ki, Hz. Süleyman: **"Belkıs'ın tahtını kim getirebilir?"** dediğinde, Kitabın ilmini bilen zat, onu bir anda getirmiş; bunu gören Hz. Süleyman da: **هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي** "Bu, Rabbimin fazlındandır." demiştir. Yani tahtı getiren zata min-

net etmemiş, onun başı üzerinde rahmet-i İlahiyyenin elini görmüştür.

Demek mesele, başkasından yardım istememek değildir; **mesele, gelen her yardımın üzerinde Allah'ın izini görmektir; yardımı ondan bilip, sadece ona minnet etmektir.** Sebebe ve vesileye minnettâr olma-yıp, onlara sadece dua etmektir. Bunu yaptığınızda, kimden isterseniz isteyin, hakikatte Allah'tan istemiş ve yardımı ondan bilmişsinizdir. Bu caiz değildir de nedir?..

Şimdi konuya daha farklı bir pencereden bakacağız:

Dua iki kısımdır. Birisi kavli, diğeri fiili. **Kavli dua**, dil ile yapılan duadır. **Fiili dua** ise, kişinin sebeplere yapışarak lisanihâliyle yaptığı duadır. Mesela, bir çiftçinin tarlayı kazması fiili bir duadır ve lisanihâlle Allah'tan mahsul istemektir.

Bir öğrencinin ders çalışması, fiili bir duadır. Öğrenci, ders çalışmanın lisanihâliyle Allah'tan muvaffakiyet ister.

Yine doktora gitmek, ilaç içmek birer fiili duadır ve lisanihâlle Allah'tan şifa istemektir.

Bunlar gibi, bütün sebeplere yapışmak, fiili bir duadır ve neticeyi yaratmasını Allah'tan talep etmektir.

İşte tevessül de böyle fiili bir duadır ve neticeyi Allah'tan istemektir.

Nasıl ki, sebeplere yapışmak kişiyi şirke düşürmüyorsa, tevessül de kişiyi şirke düşürmeyecektir. Çünkü tevessül eden, hakikatte arzusunu, tevessül ettiği kişiden istemez. Ve eğer istediği verilirse, bunu ondan bilmez. Tevessül ettiği zatı sadece bir sebep, tevessülü de fiili bir dua bilir.

Biraz daha açacak olursak, mesela bir kişi darda kalsa ve **"Yetiş ya Hamza!.."** dese, bu sözle şunu kasteder:

"Ya Rabbi, kulun dardadır ki, bunu en iyi bilen sensin. Kuluna yardım et. Ya Rab, senin âdetin, bu imtihan dünyasında sebeplerle iş görmektir. Bazen meleklerini, bazen ruhanilerini, bazen de ordula-

rından başka birisini yardım etmesi için gönderirsin. Ya Rab, benim yardımuma Hz. Hamza'yı gönder. Bu sesimi ona işittir, halimi ona bildir, havlin ve kuvvetinle onu bana yardımcı gönder..."

İşte **"Yetiş Ya Hamza."** diyen, bu manayı kastederek böyle der. Sözü fazla uzatmaz; çünkü Rabbinin niyetini bildiğini bilir.

Evet, **"Yetiş ya Hamza."** diyen, sesini Hz. Hamza'ya duyuracak olanın Allah olduğunu bilir. Perdeyi kaldırıp, halini ona gösterecek olanın Allah olduğunu bilir. Onun, ancak Allah'ın izin vermesiyle gelebileceğini de bilir.

Demek o, **"Yetiş Ya Hamza!.."** sözüyle; yardımını yine Allah'tan ister ve bu yardımı, Hz. Hamza kuluyla, yani onun eliyle kendisine ulaştırmasını talep eder.

Yoksa, **"Yetiş Ya Hamza!.."** dediğinde, Hz. Hamza'nın kendi kabiliyetiyle duyduğunu, Allah göstermeksizin gördüğünü, *-haşa-* Allah'ın haberi olmadan bizatihi yardıma koştuğuna itikat etmez. **Eğer böyle itikat ederse, bu şirktir, bunda şüphe de yoktur.** Lakin Allah'ı tanıyan hiç kimse böyle tevessül etmez. İlla, vardır dersiniz, biz de: **"O kimse şirke düşmüştür."** deriz.

Ancak o kişinin tevessül ve istigaseyi yanlış yapması, bunların haram olmasını gerektirmez. Burada yapılması gereken, o kişiye işin doğrusunu öğretmektir.

Şimdi konuya çok aha daha farklı, başka bir pencereden bakacağız:

Bu pencere, Büyük Allame **İmam Subki**'nin tevessüle bakış penceresidir. İmam Subki, tevessül ve istigaseyi, belagat ilmindeki **mecaz-i akli**'ye benzetmektedir.

Mecazi akli: Fiilin, hakiki failine ve müessirine değil de o fiilin, mekan, zaman ve sebep gibi alakası olduğu şeye isnat edilmesidir. Bir daha tekrar edelim: **Mecaz-i akli; fiilin, hakiki failine ve müessirine değil de o fiilin, mekan, zaman ve sebep gibi alakası olduğu şeye isnat edilme-**

sidir.

Mesela: Zilzal suresindeki, وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا "yeryüzü ağırlıklarını çıkardığı zaman" ayetinde, ağırlıkları çıkaran Allah olduğu halde, fiil, hakiki failine değil, fiilin mekanına isnat edilmiş **ve ağırlıkları çıkarma işi yeryüzüne nispet edilmiştir.**

Ancak herkes bilir ki, yeryüzünün bunu yapacak ne ilmi, ne de kudreti vardır. Bu fiilin hakiki faili Allah'tır. Fiilin yeryüzüne isnadı ise, mecaz-i aklidir. Mecaz-i akli, belagatta bir sanattır.

İşte **istigase**, yani Allah'tan başkasından yardım dilemek de böyledir. İstigase eden kişi, yardıma çağırdığı zatın hakiki fail olmadığını ve hakiki failin Allah olduğunu bilir. Yardımı Allah'a değil de şahsa isnadı, **mecaz-i akli** nevindendir.

Hiz. İsa'nın, "Allah yolunda benim yardımcılarım kimlerdir?"; Hiz. Süleyman'ın "Bana onun tahtını kim getirebilir?" sözleri de bu manadadır.

Demek, hakiki tevhid, başkasından yardım istememe değildir. Mecaz-i akli yoluyla başkasından yardım istenebilir. Hakiki tevhid, yardım ve inayeti, yardım istediği zattan ve tevessül ettiği kişiden değil, **Allah'tan bilmektir.** Tevessülü, sadece fiili bir dua görmektir. Sesini, yardıma çağırdığı zata duyuranın, Allah olduğunu bilmektir. Halini ona gösterenin, Allah olduğunu bilmektir. Onu yardıma gönderenin, Allah olduğunu bilmektir. Allah izin vermezse, hiçbir kimsenin kendisine yardım edemeyeceğine inanmaktır.

İşte hakiki tevhid budur...

Burada bir öz eleştiri de yapmak istiyorum:

Maalesef bazı kardeşlerimiz, **tevessül ve istigaseyi**, şeriatın müsaade ettiği sınırlar içinde yapmamakta ve tevessül ettiği zatı bizatihi mutasarrıf zannetmektedir. Bu, büyük bir hatadır. Evet, tevessül ve istigase caizdir, ancak bazı şartlar dahilinde caizdir. Belki de bu Vehhabi zihniyeti, Ehl-i sünnete musallat eden ve kadere bu hususta fetva verdiren,

bazı sofî meşreb kardeşlerimizin, tevessülü yanlış uygulamalarıdır.

Burada bir daha açıkça ifade ediyoruz ki, **Allah'ın izni ve iradesi olmadan bir yaprak dahi kıpırdamaz.** Bütün fiillerin faili, bütün yardımların **Nasırı**, bütün işlerin **Müdebbiri**, yalnız ve yalnız Allah'tır. Tevessül edilen zat, sadece Allah'ın kulu ve sevgilisidir. Tevessül eden, tevessül ettiği zat hürmetine istemeli, onu yardıma gönderecek olanın Allah olduğunu bilmeli ve arzusuna nail olmuşsa, bunu da Allah'tan bilmelidir.

Bu hakikati, bir misalle akla yaklaştıralım:

Tevessül şuna benzer: Elinizde bir aynanın olduğunu farz edin. Gökteki Güneş, o ayna vasıtasıyla sizde tecelli ediyor olsun. Yani Güneşin ışığı ve sıcaklığı, o ayna vasıtasıyla size ulaşıyor olsun. Bu durumda size sorsak:

"Aynada gözüken ıstık ve sıcaklık, aynanın malı mıdır?"

"Hayır, değildir."

"O halde kır aynayı at." desem.

"Bu da olmaz. Evet, ıstık ve sıcaklık aynanın malı değildir, ancak Güneş, bu ayna ile bende tecelli ediyor. Aynayı kırsam, güneşten mahrum kalırım." dersiniz.

O halde ne yapmalı? **Yapılacak iş şu:**

1. Işıık ve sıcaklık Güneşten bilinmeli.
2. Ayna muhafaza edilmeli.
3. Güneşe ait vasıflar, asla aynaya verilmemeli.

İşte bu misalde olduğu gibi, Şems-i ezel ve Ebed olan Rabbimiz de bazen lütuflarını, ayna hükmündeki sebeplerle bize ulaştırır. Meyvenin, ağaçla; sütün koyunla, şifanın ilaçla ulaşması gibi...

Ayna hükmündeki sebepleri muhafaza edeceğiz, ancak neticeyi asla onlardan bilmeyeceğiz. Eğer onlardan bilirsek, aynada Güneşin aksini görüp, aynayı Güneş zanneden kişiye benzeriz. Hayır, ayna,

güneş değildir, sadece güneşin aksini yansıtan bir sebeptir.

Şu alemdeki bütün ihsanlar, Allah'a aittir. O ihsanın bize ulaşmasına vesile olan maddi ve manevi sebepler ise birer aynadır. Aynayı muhafaza edelim, yani sebebe yapışalım, ancak ihsanı asla sebepten bilmeyelim; her sebep üzerinde, Müsebbibu'l-Esbab olan, yani sebepleri yaratan Rabbimizin rahmet elini görelim.

Teveşsöl ederken de bu kaideyi unutmayalım...

Sözö biraz uzattık; dağılan sözö toparlayacak olursak:

"Ancak senden yardım dileriz.," "Yardım ancak Allah katından-dır." ayetleri ve emsali naslar, başkasından yardım dilemeyi değil, yardımını onlardan bilmeyi yasaklamaktadır.

Teveşsöl eden, sadece Allah'tan yardım ister; teveşsöl ettiğı zatı, o yardıma ulaşmak için bir sebep yapar.

"Yetiş ya hazret." diyen de yine Allah'tan ister. Allah'tan, o zatı yardımına göndermesini talep eder. Teveşsöl ve istigasenin manası işte budur.

Bu konuyu birkaç defa okumanızı tavsiye ediyorum. Çünkü bu konuda, hem bir iman başlıkta yapılmış hem de teveşsöl ve istigasenin nasıl yapılması gerektiğı anlatılmıştır. Bu konu, bu işin bel kemiğidir. Bu konuyu anlayan, teveşsölün şirk olmayacağını kolayca kavrar. Bu konuyu bilmeyen, teveşsölü şirke benzetir. Halbuki aralarında yerle gök arası kadar mesafe vardır. Her ne ise...

3. Müşrikler İçin İnen Ayetleri Kullanıp Teveşsöl Eden Mü'minlere Müşrik Diyenler

Teveşsölü inkar edenlerin en çok başvurdukları yol, putlara ibadet eden müşrikler hakkındaki ayetleri gösterip; teveşsöl edeni, puta ibadet eden müşrike benzetmeleridir. Mesela şöyle derler: Zümer suresi 3. ayet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

"Allah'tan başka dostlar tutanlar şöyle derler: 'Biz onlara, bizi Al-

lah'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz.”

Bu ayetin beyanıyla, müşrikler Allah'a yaklaşmak için putlara ibadet ediyorlardı. Te vessül eden de Allah'a yaklaşmak için bir kula dua eder. Dolayısıyla te vessülün, puta tapmaktan bir farkı yoktur ve caiz değildir.

İşte te vessülü inkar edenler, bu ayet gibi ayetler gösterip, bu söz gibi sözler söylerler. Gösterdikleri bütün ayetleri saymaya ihtiyaç yoktur. İşin özü, gösterdikleri bütün ayetlerin puta tapan müşrikler hakkında olduğudur. *Onlara göre, puta tapan müşrikle, te vessül eden aynıdır.*

Bizler bu başlık altında, **puta tapmakla, te vessül arasında hiçbir benzerliğin olmadığını** kati bir şekilde ispat edeceğiz. Gerçi, benzerliğin olmadığını onlar da biliyor. Zaten kimin zerre miskal insafı varsa, ikisinin aynı olmadığına hükmeder. Lakin onların amacı, hakkı ortaya çıkarmak değil; Ehl-i sünnet itikadını bozmak olduğundan, alakasız her şeyi delil diye gösterebiliyorlar.

Şimdi te vessülle, putta tapmanın arasındaki farkları maddeleyelim:

Puta tapmakla, te vessül etmek tamamen birbirine zıt iki eylemdir. Aralarındaki farklardan bazıları şunlardır:

1. Putlar, Allah'ın düşmanlarıdır. Bu sebeple, Allah Teala putları cehenneme atacağını beyan etmiştir. Salih kullar ise, Allah'ın dostlarıdır ve Allah cenneti bahusus onlar için hazırlamıştır.

2. Puta tapan, putu ilah bilir. Te vessül eden ise, te vessül ettiği zatı, sadece Allah'ın salih bir kulu bilir.

3. Puta tapan, putu tasarruf sahibi bilir. Yani o putu; yaratma, besleme, öldürme gibi sıfatlarla mevsuf kılar. Halbuki te vessül eden, tasarruf sahibi olarak sadece Allah'ı bilir. Yaratan da öldüren de besleyen de Allah'tır. Te vessül ettiği zat ise, Allah'ın rahmetine ulaşmak için sadece bir vesiledir.

4. Puta tapan, putuna secde eder, onun önünde eğilir ve ona tazim

gösterir. Tevessül eden ise, Allah'tan başka kimsenin önünde eğilmez, kimseye secde etmez, kimseye tazim göstermez. *Yahu biraz insaf, hiç putun önünde secde edenle, salih bir kula tevessül eden aynı mıdır?*

5. Puta tapan, puttan ister. Tevessül eden ise Allah'tan ister. Tevessül ettiği zata, mecaz-i akli nevinden tevessül eder. Meczaz-i aklının ne olduğunu bir önceki derste izah etmiştik. İsteyenler o videoyu seyredebilirler.

6. Puta tapan, Allah'ı hatırına getirmez, onun ilahı ve sevgilisi, o puttur. Tevessül eden ise, Allah'ı hatırına getirir ve Onu düşünür, onun ilahı ve sevgilisi Allah'tır.

7. Puta tapan, putunu nihayet derecede kudretli; her şeyi bilen, her şeyi duyan ve her şeyi gören kabul eder. Tevessül eden ise, tevessül ettiği zatı, nihayet derecede aciz bilir. Onun bilmesi, duyması ve görmesinin, ancak Allah'ın bildirmesiyle, duyurmasıyla ve gördürmesiyle olacağına itikat eder.

8. Puta tapan, putun bizatihi kendi başına yardımına koşacağına inanır. Tevessül eden ise, tevessül ettiği zatın kendi başına yardım edemeyeceğini bilir; onu yardımına gönderecek olanın Allah olduğuna inanır. Ve şuna inanır ki, bütün yardımlar, ancak Allah'ın izni ve iradesiyle olur. Allah Teala bazen sebepsiz ve vesilesiz yardım eder, bazen de bir sebep ve vesileyle yardım eder. Tevessül eden, Allah'tan o sebebin, tevessül ettiği zat olmasını istemektedir. Yoksa yardımı, asla tevessül ettiği zatın kendi malı bilmez.

9. Puta tapan, putu Allah'ın şeriki ve ortağı kabul eder. Tevessül eden ise, tevessül ettiği zatı Allah'a ortak koşmaz. Allah'ın bir kulu ve abdi olduğuna inanır.

10. Puta tapanın putuna olan sevgisi mana-yı ismiyledir. Tevessül edenin, tevessül ettiği zata olan sevgisi ise mana-yı harfiyledir. Mana-yı ismi ve mana-yı harfinin ne olduğunu, sizlerin bildiğini farz ediyor ve izahını yapmıyoruz. Bilmeyenler bu iki kavramı internette araştırabilirler. Bu da onlar için bir ilim çalışması olur.

On tane fark saydık ve inanın bu farkları sayarken saatlerce düşünüp kurmadık. Bunlar bir çırpıda aklımıza gelen farklar. Derinlemesine tefekkür etsek, daha onlarcasını buluruz.

Şimdi, başta *Mustafa İslamoğlu'na, Abdülaziz Bayındır'a, Mehmet Okuyana, Bayraktar Bayraklı'ya* ve tevessülü inkar eden diğerlerine şunu sormak istiyorum:

- *Yahu, sizin hiç mi insafınız yok? Puta tapmakla, tevessül arasında zerre miskal benzerlik yokken; aralarındaki fark yerle gök arası kadar-ken, nasıl olur da tevessülü puta tapmaya benzetirsiniz? Nasıl olur da puta tapmayı reddeden ayetleri gösterip, tevessülün şirk olduğunu iddia edersiniz?*

Sizi insafa davet ediyorum...

Sevgili kardeşlerim, bu dersimize burada noktayı koyalım. Bu derste, puta tapmakla tevessülün farklarını ortaya koyduk. Gerçi biraz insaf sahibi için, bu farkı ortaya koymaya gerek de yoktur. Bir sonraki dersimizde, **"Ölüye ve gaibde olana tevessül edilir mi?"** bahsini işleyeceğiz...

4. Yanımızda Olmayan Kişiden Yardım İstemek ve Ölüye Yapılan İstigase

Tevessülü inkar edenlerin dillerine doladıkları bir söz de **uzakta olanın veya ölünün, sesi nasıl işiteceği** meselesidir. Onlar der ki:

- *"'Yetiş falanca.' denilerek yardım dilenilen şahıs, orada hazır değildir. Ya dünyanın başka bir ucundadır ya da ölmüş ve ahiret alemine gitmiştir. Dolayısıyla bu kişinin, kendisini yardıma çağırmanın sesini duyması mümkün değildir. Onun sesini duyabileceğini kabul etmek, ona ilahlık sıfatlarını vermekle olur ki, bu daha kötü bir şirktir."*

İşte onlar böyle sözler söylerler. Bizler ilk önce, yanımızda olmayan kişiden yardım istemeyi, sonra da ölüye yapılan istigaseyi tahlil edeceğiz:

Tevessülü inkar edenler diyorlar ki: *"Dünyanın ta öbür ucunda olan*

birisi, senin sesini nasıl duyacak?..”

Biz de bu işi zor, hatta imkansız gören kişiye soruyoruz:

- *"Uzakta olanın sesi işitmesi imkansız."* diyorsun; peki yanında olan kişinin sesi işitmesi normal mi?..

Yani şunu bir düşün:

Önce bu dil, sadece bir et parçasıdır. Ondaki kelimelerin çıkması bir mucize değil midir? Kulak da dil gibi bir et parçasıdır. Ya bu kulağın sesleri işitip, hiçbir sesi başka bir sesle karıştırmaması sıradan bir şey midir? Yani konuşmak ve işitmek, insana ait ve insanın yarattığı fiillerden midir?

Bu fiilleri yaratmak çok kolay olduğu için, bunları insan mı yapmaktadır? Hayır, uzaktakine duyurmak ne kadar zorsa; yakındakine duyurmak da o kadar zordur. Bu zor işin kolayca yapılması, Allah'ın kudretine kolay geldiği içindir.

Eğer Allah'ın kudreti olmasaydı, ne dil konuşurdu ne göz görürdü ne de kulak işitirdi. Bütün bu fiillerin faili Allah'tır. Bu fiilleri yaratmak için, sonsuz bir kudrete ve nihayetsiz bir kuvvete ihtiyaç vardır.

Bu sırdandır ki, Allah Teala, Kur'an-ı Hakim'inde bu fiilleri zikreder ve bu fiillerle kendi kudretini izhar eder.

Demek yakındaki kişiye seslenmemiz ve o kişinin bizi duyması, bunların kolay olduğundan değil; Allah'ın kudretinin sonsuz olduğundandır.

O halde şimdi soralım:

- *Sesimizi yakınımızdakine işittiren Allah Teala, uzaktakine işittiremez mi? Hatta işittirmiyor mu?*

Cep telefonuyla, dünyanın öbür ucundaki kişiyle konuşabiliyoruz. Sesimiz o kısa zaman diliminde dünyanın öbür ucuna ulaşabiliyor. Hatta NASA, uzaya gönderdiği astronotlarla konuşabiliyor. Birinin

yerde, diğerinin uzayda olması, konuşmalarına ve birbirlerini duymalarına mani olmuyor.

- *Bunları gördükten sonra, tevessül eden kişiye, "Sesini uzaktaki kişi nasıl duyabilir?" denilir mi? Onun sesini duyuracak olan Allah'tır.*

Herhalde, *"Uzaktaki insan sesini nasıl duyabilir?"* diyen kimse, olaya kendi kuvveti cihetinden bakıyor. Bu cihetten bakıldığında doğrudur; kişi kendi kuvvetiyle sesini uzak mesafedeki bir kişiye duyuramaz. Ama işe kendi kuvveti cihetiyle bakıldığında, kişi sesini yakınında olana da duyuramaz, hatta kendisi de konuşamaz ve göremez. Kişi, zatındaki kuvvetle bir hiç hükmündedir, elini kıpırdatmaktan acizdir.

Biz: **"Tevessül eden zatın sesini uzaktaki kişi duyar."** derken, bu sesi, tevessül eden zatın kendisinin duyurduğunu iddia etmiyoruz. Bizim iddiamız şudur: Allah Teala dilerse, tevessül eden kişinin sesini, tevessül ettiği zata duyurur ve hikmeti müsaade ederse, onu yardımına gönderebilir. Bizim iddiamız bu.

Yoksa siz, "Allah bu işi yapamaz." mı diyorsunuz? Bu işi akıldan uzak görmenizin sebebi nedir?

Bir de önümüzde örnekleri var. Telefonla bir anda sesimizi dünyanın öbür ucuna ulaştırabiliyoruz. Hatta bir kamerası varsa, görüntümüzü dahi gösterebiliyoruz. NASA'daysanız, siz yerdeyken uzaydaki kişiyle aynı anda konuşup birbirinizi görebiliyorsunuz.

Belki teknolojinin bu kadar gelişmediği ve örneklerinin göz önünde olmadığı bir asırda yaşasaydık, Hz. Ömer'in şu hadisesini örnek olarak naklederdik:

Hz. Ömer Medine'de hutbe verirken, birden yüzlerce kilometre uzaklıkta, İran'ın Nihavent bölgesinde düşmanla savaşıyan İslam askerlerini ve askerlerin komutanı olan Sâriya'yı görmüş; düşmanın arkadan çevirdiğini bildirmek için **"Sâriya, dağa dağa."** diye seslenmiştir. **Hz. Sâriya o sesi 2.000 km. uzaktan işitmiştir.** Bu hadiseyi, *İmam Beyhaki, İbni Hacer, İbni Merde ve İbni Kesir Hazretleri* eserlerinde nakletmişlerdir.

Bu hadiseyi, "**Sesleri uzaktan işitmek mümkündür.**" sadedince nakletmeye gerek var mıdır?

Şimdi soruyoruz:

- Televizyonların naklen yayınla görüntüyle birlikte sesi naklettiği, telefonların aynı işi yaptığı; hatta bilim adamlarının, eşyanın fiziki olarak nakline çalıştığı bir asırda; birisi kalkıp: *"İyi de yardım isteyen, dünyanın öbür ucundan o zat nasıl duyacak."* dese, bu kişiye gülünmez mi?

Kaldı ki, duyurma işi, insana değil, Allah'a ait bir fiildir. Allah da her şeye kadirdir.

Herhalde yaptığımız bu izahla, uzaktakine yapılan seslenmede, uzakta olanın sesi duymasının son derece mümkün olduğu anlaşılmıştır.

Şimdi de ölüye yapılan istigaseden bahsedelim:

NASA çalışanları, dünyanın dışına çıkan bilim adamlarıyla konuşabiliyor, görüşebiliyor; seslerini onlara işittirebiliyorlar. Peki bizler, gayb alemine giden ölmüşlerimize sesimizi neden işittiremeyelim? *Kaldı ki bu sesi işittirecek olan da Allah'tır. Allah'ın kudretine bu zor mudur?*

Hem "**ölü**" dediğinizde; yok olmuş, ademe gitmiş, hiç olmuş birini mi anlıyorsunuz?

Ölü, yok olan değil; başka bir aleme göçen kişidir. **Ölü**, yokluğa giden değil; varlık aleminde vücut bulan kişidir. **Ölü**, hiçlikte kaybolan değil; berzah aleminde yaşayan kişidir. Onların kendilerine göre bir hayatları vardır. Allah'ın duyurmasıyla bizi duyarlar; eğer Allah halimizi gösterirse, bizi görürler; eğer Allah yardımımıza gönderirse, bize yardım ederler.

Bedir savaşında, Allah Teala Müslümanlara 5.000 meleklerle yardım etmişti.

- *Melekler nereden geldi, dünyadan mı? Hayır, gayb alemlerinden. Gayb alemlerinden melekleri bu dünyaya, yardımımıza gönderen Rabbi-*

miz, niçin o alemde hay ve diri olan salih kulların ruhlarını bize yardıma göndermesin ve gönderemesin?

- Mantığınızın almadığı yer neresi? Bunda hangi gariplik var? Bunu Allah'ın kudretine zor mu görüyorsunuz? Allah'ın hikmetine muhalif mi görüyorsunuz? Bunu inkarınızdaki sebebiniz ne?

- Sizler Müslümansınız, öldükten sonra bir hayata inanıyorsunuz; ruhların, gayb alemlerinden bir alem olan berzah aleminde beklediğine imanınız var. Bedenin ölüp, ruhun baki kaldığını ve ölmediğini kabul ediyorsunuz. Bütün bunları kabul ettikten sonra, Allah'ın izni ve iradesiyle, o ruhların temessül ederek yardım edebileceğini niçin inkar ediyorsunuz?

- Meleklerle yardım oluyor da salih kulların temessül eden ruhlarıyla niçin yardım olmasın?

- Yine insanların yardımına melekleri göndermek ve meleklerle onlara yardım etmek şirk olmuyor da salih kulların ruhlarını yardıma göndermek ve temessül eden o ruhlarla yardım etmek neden şirk oluyor?..

Biraz insafla düşünseniz, bunun gayet normal ve vaki olduğunu kabul edersiniz.